

BALĂ DE LECTURĂ

flacăra

anul XXXVI
44 (1 689)
30 octombrie
1987

Săptăminal editat de Frontul Democratiei și Uniunii Socialiste

Rodnic dialog
româno-birmanez

Pagina 2

**Sub semnul prieteniei trainice, al colaborării multilaterale,
în folosul reciproc, al cauzei socialismului și păcii**

**Întâlnirea dintre tovarășii
NICOLAE CEAUȘESCU
și ERICH HONECKER —
care face o nouă vizită
în țara noastră — deschide
largi perspective relațiilor
dintre cele două partide,
țări și popoare**

Comentariul în pagina 3

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu

A fost dată în exploatare linia de metrou Piața Unirii — Pipera

Bucureștiul, ca și celelalte localități ale țării, parcurge în anii noștri un proces de puternică dezvoltare și modernizare, de înnoire continuă, în scopul îmbunătățirii permanente a condițiilor de muncă și de viață ale locuitorilor săi. Printre cele mai de seamă elemente ale procesului amintit se numără și metroul bucureștean, construcție de mare utilitate și de mare frumusețe, o adevărată bijuterie printre dotările Capitalei. Inceput din inițiativa conducătorului partidului și statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și construindu-se sub directă sa îndrumare, acest important obiectiv edilitar se dezvoltă și se desăvârșește fără contenență. Zilele trecute, după cum este cunoscut, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu

și a tovarășei Elena Ceaușescu a fost dată în exploatare noua linie de metrou cuprinsă între Piața Unirii și platforma industrială Pipera, încheindu-se, prin aceasta, lucrările la magistrala a II-a care este situată pe axul Nord-Sud al Capitalei, are o lungime totală de 18,7 kilometri și face legătura între două puternice zone industriale, Pipera și IMGB, și partea centrală a orașului. Prin darea în folosință a noii linii dintre Piața Unirii și Pipera, magistrala a II-a a fost terminată cu 68 de zile mai devreme.

Noul traseu, în lungime de 8,4 kilometri, dispune de 5 stații — Pipera, Aurel Vlaicu, Aviatorilor, Piața Victoriei,

P. NICOARA

(Continuare în pag. 12)

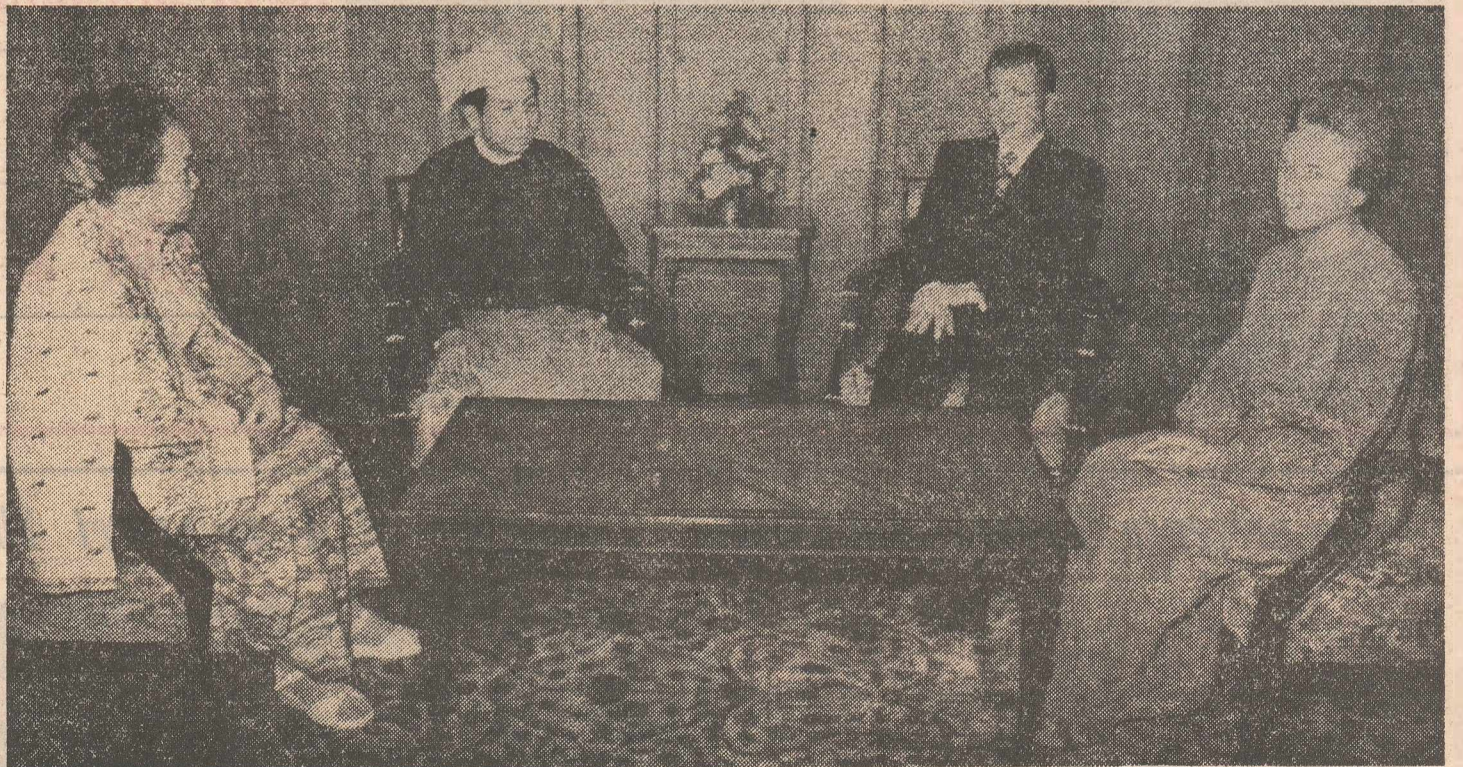
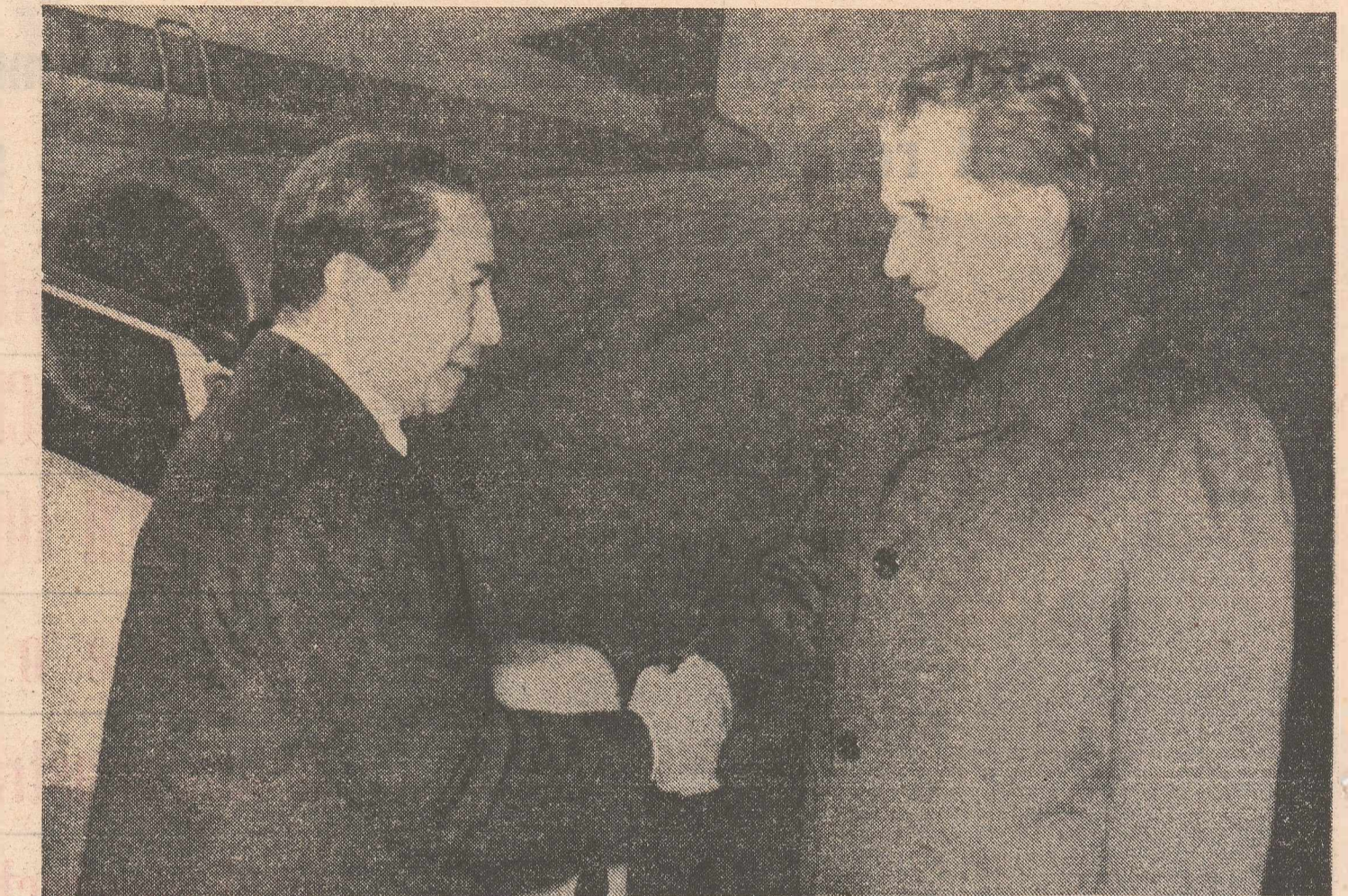

Moment important în dezvoltarea relațiilor româno-birmaneze

Între România și Birmania s-a dezvoltat în ultimele decenii, după stabilirea relațiilor diplomatice dintre cele două țări, o fructuoasă colaborare. În spiritul solidarității militante cu toate națiunile care pășesc pe calea dezvoltării de sine stătătoare, poporul român a urmărit și urmărește cu simpatie eforturile poporului birmanez îndreptate spre consolidarea independenței naționale, spre înlăturarea aspirațiilor sale de progres și pace. Dorința de a conferi noi perspective de dezvoltare relațiilor de prietenie și colaborare româno-birmaneze a fost ilustrată de-a lungul anilor de schimburi de vizite la diferite niveluri, consacrate intensificării conlucrării reciproc avantajoase, căutării și identificării unor noi domenii de conlucrare. O contribuție hotărâtoare în acest sens a adus vizita oficială de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în Birmania, desfășurată în primăvara acestui an, convorbirile la cel mai înalt nivel româno-birmaneze fiind de natură să deschidă orizonturi noi raporturilor dintre cele două țări, atât pe plan bilateral, cât și pe arena internațională. În acest cadru se înscrie și recenta vizită oficială de prietenie efectuată în țara noastră, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu, de președintele Republicii Socialiste a Uniunii Birmane, San Yu, împreună cu doamna San Yu.

În timpul vizitei, între cei doi șefi de stat au avut loc convorbiri oficiale. Sub semnul dorinței comune de a da un conținut tot mai bogat conlucrării româno-birmaneze, președintele Nicolae Ceaușescu și președintele San Yu au avut un amplu schimb de păreri în legătură cu extinderea relațiilor bilaterale în domeniile politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în probleme ale vieții politice internaționale. Analizându-se stadiul și perspectivele raporturilor dintre România și Birmania, s-a apreciat că există condiții pentru largirea și întărirea lor în continuare, pe baza principiilor depline egalități în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. S-a hotărât să se examineze căile și modalitățile concrete de intensificare a conlucrării economice bilaterale, potrivit orientărilor și înțelegerilor stabilite la cel mai înalt nivel. A fost subliniat faptul că promovarea susținută a colaborării pe multiple planuri dintre România și Birmania este în interesul și spre binele ambelor popoare, servește cauzei păcii și înțelegerii între națiuni.

Vizita a prilejuit și abordarea, în convorbirile oficiale, în toasturile rostite, a unor probleme importante ale vieții politice mondiale. În acest context, a fost evidențiată îngrijorarea față de actuala situație internațională, care se menține deosebit de gravă și complexă, relevându-se că se impune, mai mult ca oricând, intensificarea eforturilor pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea la dezarmare, în primul rând la dezarmarea nucleară, pentru reglementarea tuturor problemelor litigioase dintre state, a stărilor de încordare

și conflict exclusiv pe cale pașnică prin tratative. În acest sens, președintele Nicolae Ceaușescu a arătat că România a salutat ca pe un eveniment deosebit însemnat înțelegerea de principiu dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii cu privire la încheierea unui acord în problema eliminării rachetelor cu rază medie de acțiune și operative tactice din Europa și Asia, apreciind că trebuie făcut totul pentru realizarea acestui acord încă în cursul acestui an. S-a arătat, de asemenea, că România s-a pronunțat și se pronunță ferm pentru o conferință internațională în problemele Orientului Mijlociu, sub egida O.N.U., cu participarea tuturor părților interesate; România consideră, de asemenea, că este necesar să se facă totul, în spiritul rezoluției Consiliului de Securitate, în vederea încetării războiului dintre Iran

și Irak, pentru normalizarea situației din zona Golfului, prin retragerea tuturor navelor militare străine și asigurarea navigației libere prin golf a tuturor navelor. Cei doi președinți au subliniat necesitatea soluționării globale a problemelor subdezvoltării, a edificării unei noi ordini economice internaționale, bazate pe egalitate și echitate în relațiile dintre state, care să asigure progresul mai rapid al tuturor țărilor, în primul rând al celor în dezvoltare.

Apreciind vizita înaltului oaspete birmanez, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: „Vizita dumneavoastră — care are loc la scurt timp de la întâlnirea noastră de la Rangoon — constituie o expresie a relațiilor de prietenie și colaborare ce s-au stabilit și se dezvoltă între România și Birmania, a dorinței comune de a le extinde și întări tot mai mult.

Îmi exprim convingerea că, în convorbirile ce le vom avea în timpul vizitei, vom identifica noi posibilități de a dezvolta și mai mult aceste relații. Considerăm că dezvoltarea conlucrării dintre România și Birmania — pe baza principiilor depline egalități în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc — corespunde pe deplin intereselor de progres și bunăstare ale popoarelor noastre, cauzei generale a destinderii, colaborării și păcii în lume“. La rîndul său, președintele San Yu a declarat: „Doresc să exprim sentimentele de stimă pe care le nutrim față de Excelența Voastră și poporul României, precum și cele mai sincere mulțumiri pentru primirea călduroasă și generoasă ospitalitate acordate mie personal, ca și mem-

brilor delegației, pentru cuvintele de apreciere pe care le-ați rostit. Sint bucuros să mă aflu în frumoasa dumneavoastră țară și este un privilegiu pentru mine de a fi primul președinte al Republicii Socialiste a Uniunii Birmane care efectuează o vizită de stat în România. Îmi exprim speranța că această vizită va contribui la dezvoltarea și întărirea în continuare a relațiilor de prietenie existente între țările noastre“.

Fără îndoială că noul dialog la virf româno-birmanez, desfășurat într-o atmosferă cordială, de stimă și înțelegere reciprocă, va deschide noi perspective colaborării dintre România și Birmania, în interesul celor două țări și popoare, al cauzei păcii, înțelegerii și cooperării internaționale.

ION CODRU ■

Perspective largi dezvoltării relațiilor dintre România și R.D.G.

Relațiile politice, economice, tehnico-științifice și în alte domenii de interes comun dintre România și R.D.G. au cunoscut o puternică dezvoltare, favorizate de succesele remarcabile obținute de popoarele noastre în construirea socialismului, de identitatea țelurilor și a năzuințelor lor de pace și progres. Un rol determinant în promovarea susținută a conlucrării dintre partidele, țările și popoarele noastre îl are practica, devenită tradițională, a dialogului la cel mai înalt nivel, a întâlnirilor și convorbirilor dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și tovarășul Erich Honecker, secretar general al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania, președintele Consiliului de Stat al Republicii Democratice Germane. Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre România și R.D. Germană, declarațiile comune și alte documente semnate cu prilejul întâlnirilor la vîrf au creat un cadru larg, fertil colaborării bilaterale, așezate temeinic pe principiile deplinei egalități în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc și intrajutorării tovarășești. Convorbirile purtate la București și la Berlin, înțelegerile convenite și hotărârile luate cu aceste prilejuri au constituit de fiecare dată manifestări puternice ale legăturilor de strînsă colaborare și prietenie dintre cele două țări, deschizînd largi perspective conlucrării în toate domeniile de activitate. Ca urmare celor stabilite în cadrul întâlnirilor la cel mai înalt nivel, s-au extins contactele pe linie de partid, între guverne și parlamente, organizații de masă și obștești, s-au intensificat schimburile de experiență în diferite domenii ale construcției socialiste, s-a dezvoltat colaborarea pe plan economic și comercial, chemată să pună în valoare, într-o măsură tot mai mare, avantajele pe care le oferă nivelul de dezvoltare a celor două economii, s-a diversificat colaborarea pe planul științei, culturii, învățămîntului și în alte sfere de activita-

te. O conlucrare activă s-a statornicit între partidele și statele noastre pentru soluționarea constructivă a marilor probleme ale vieții internaționale, pentru înlăturarea primejdiei de război, pentru edi-

ficarea unei lumi mai bune și mai drepte. In timpul convorbirilor oficiale dintre cei doi conducători de partid și de stat s-a procedat la o informare reciprocă privind preocupările și activitatea Partidului Comunist Român și Partidului So-

cialist Unit din Germania pentru înlăturarea primejdiei de război, pentru edi-

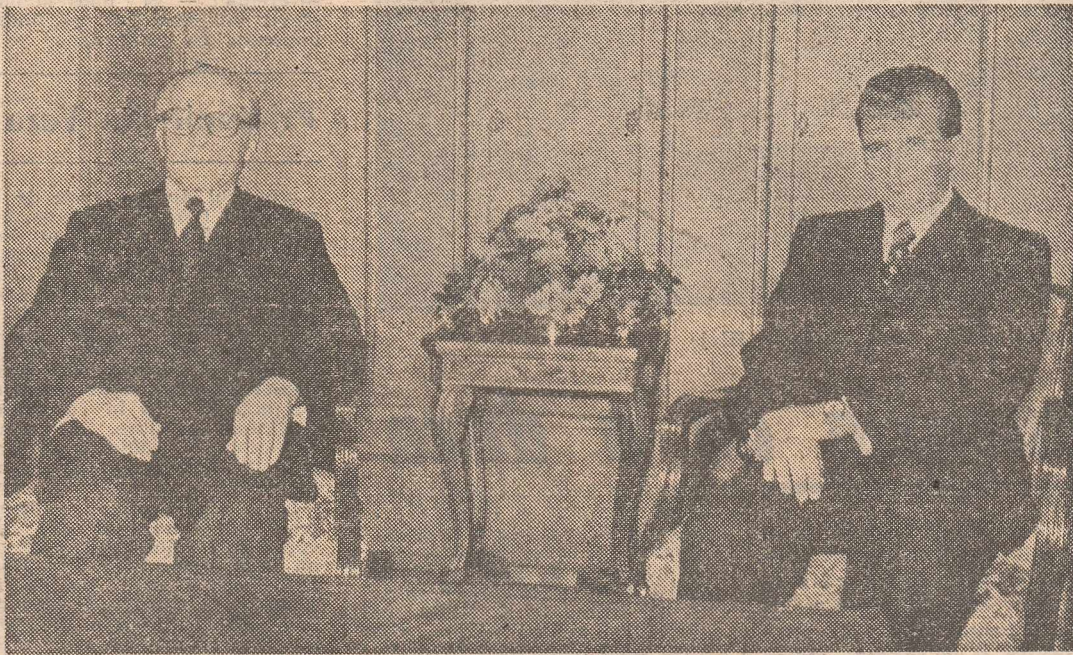
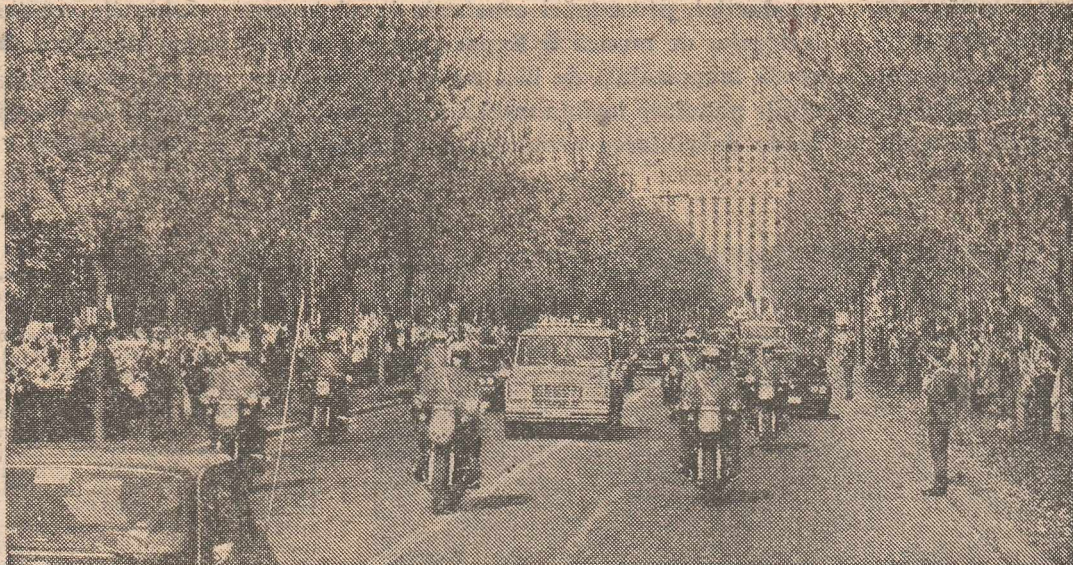
larg schimb de păreri în probleme bilaterale și cu privire la situația internațională. Remarcîndu-se cu satisfacție nivelul atins în dezvoltarea relațiilor de colaborare dintre

ternică a cooperării și specializării în producție, a conlucrării pe țărîm tehnico-științific și în alte domenii de interes comun, precum și pentru creșterea și diversificarea schimburilor de mărfuri. In acest sens, s-a hotărît să se examineze posibilitățile existente pentru intensificarea colaborării economice bilaterale potrivit orientărilor stabilite. A fost evidențiată convingerea că prin eforturi comune, relațiile dintre cele două țări, partide și popoare vor cunoaște o dezvoltare continuă, afirmîndu-se tot mai puternic ca un exemplu de raporturi noi, între state socialiste prietene, libere și suverane, care conlucrează tot mai strîns în edificarea noii orînduirii, în munca și lupta pentru ridicarea necontenită a nivelului de trai material și spiritual al popoarelor lor, pentru socialism și pace în lume.

În timpul vizitei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a înmînat tovarășului Erich Honecker Ordinul „Victoria Socialismului”, pentru contribuția deosebită adusă la dezvoltarea colaborării dintre Partidul Comunist Român și Partidul Socialist Unit din Germania, dintre Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană, la întărirea prieteniei dintre poporul român și poporul german, la promovarea cauzei generale a socialismului, păcii și colaborării internaționale, cu prilejul împlinirii vîrstei de 75 de ani.

Noul dialog dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Erich Honecker, desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie, de stimă și înțelegeri reciproce, va marca fără îndoială, așa cum au subliniat cei doi conducători de partid și de stat în toasturile rostite la dineul oferit de tovarășul Nicolae Ceaușescu în onoarea tovarășului Erich Honecker, un moment de cea mai mare însemnătate în procesul de extindere și adîncire a relațiilor dintre partidele, țările și popoarele noastre, spre binele reciproc, al edificării noii orînduirii în cel două țări, al creșterii forței socialismului și prestigiului său în lume, al cauzei păcii, înțelegerii și colaborării între națiuni.

ION DUMBRĂVĂ ■

ficarea unei lumi mai bune și mai drepte.

In acest context se încadrează și noua vizită efectuată în țara noastră în aceste zile, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, de tovarășul Erich Honecker.

cialist Unit din Germania pentru înlăturarea primejdiei de război, pentru edi-

partidele, țările și popoarele noastre, în spiritul convorbirilor și înțelegerilor convenite la cel mai înalt nivel, s-a apreciat că potențialul economic actual al României și R.D. Germane oferă condiții pentru extinderea și mai pu-

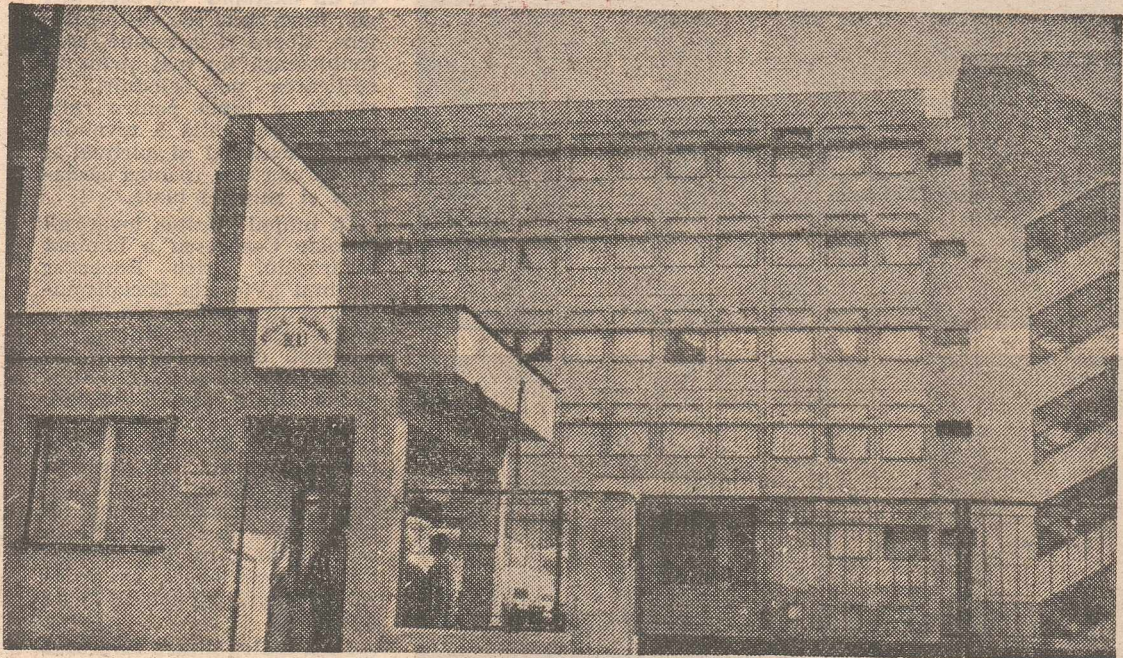

Campania de alegeri și argumentele faptei

In circumscripțiile electorale are loc un amplu și rodnic dialog cetățenesc ● Problemele obștii la ora scadenței pentru deputații în exercițiu ● Inițiative, idei, propuneri pentru o mai eficientă activitate, pentru valorificarea superioară a resurselor locale. ● Infrumusețarea și gospodărirea localităților — lătmotiv al întâlnirilor dintre cetățeni și candidați ● Contribuția tuturor prin eforturi sporite la reali-

zarea sarcinilor de plan ● Producția fizică și cea destinată exportului în atenția tuturor colectivelor de oameni ai muncii ● Lărgirea bazei de materii prime și sporirea calității producției, preocupări constante în viața colectivelor de muncă ● Experiența maselor — sursă inepuizabilă de idei novatoare. ● Consiliile populare în fața unei noi exigențe legate de dezvoltarea armonioasă a localităților.

● Comunele mari ale țării se pregătesc să devină orașe ● Centrele agro-industriale, localități ale viitorului. ● Contribuțiile organizațiilor de femei întrunesc admirația tuturor ● Izbinzile cetățenilor reuniți în jurul bunilor gospodari ● La toate întâlnirile cu deputații, ferm angajament pentru înfăptuirea neabătută a hotărârilor Congresului al XIII-lea al partidului.

Noua policlinică și noul spital din Blaj

Blaj sau bucuria de a dura

S-a instăpinit toamna la Blaj și orașul se lasă răsfățat de razele unui soare darnic mai mult în lumină. Simți, străbătând străzile acestei așezări (despre care cei ce au făcut o mulțime de socoteți afirmă că ar fi fost martora celor mai multe evenimente isorice pe kilometru pătrat din întreaga țară), cum frumosul orgoliu de localitate intrată definitiv în memoria afectivă și în cugetul mereu dornic de unitate și libertate al nației noastre este susținut de o muncă temeinică, disciplinată și inspirată, rimind perfect cu renumele dintotdeauna al Blajului. S-a construit mult, în ultimul timp, aici. S-a construit cu gust. S-a construit astfel încât vechiul și noul să-și poată da, fără vreo rezervă, mina peste timp. A fost respectat tot ce se cuvenea respectat din vechea arhitectură, în vreme ce noile zidiri conferă orașului un necesar aer de prospețime și modernitate.

Perioada care a trecut de la precedentele alegeri de deputați, din marție 1985, a fost densă în evenimente și făptuiri, fapt pentru care pregătirea actualei campanii electorale indeamnă, înainte de orice, la un...

Bilanț realist

Constantin Dinică, vicepreședintele Consiliului popular orașenesc, și Constantin Coteș, șeful sectorului de gospodărie locativă, ne pun la dispoziție primele date. Aflăm, astfel, că în ultimii doi ani și jumătate zestrea edilitară a Blajului s-a îmbogățit cu un spital (avind 250 de paturi) și o policlinică, 145 de apartamente, un bazin de înot, o serie de noi spații comerciale (în zona gării și în cartierul Andrei Mureșianu), precum și cu o recent dată în funcțiune Casă comercială blăjeană. Acestea ar fi, așadar, obiectivele mari. Lor li se alătură multe altele, realizate indeosebi prin aportul cetățenilor și al deputaților. O trecere în revistă a acestora trebuie însă făcută pornind de la propunerile formulate de cetățeni cu prilejul adunărilor ce au avut loc înaintea trecutelor alegeri. Aceste propuneri au fost adunate, rinduite pe probleme și au devenit, în baza Hotărârii cu numărul 13 a Consiliului popular orașenesc, obiective de primă urgență pe agenda

de lucru a tuturor deputaților. Ce s-a întâmplat cu cele 173 de probleme cuprinse în Hotărârea 13? Cele mai multe dintre ele și-au aflat rezolvarea. Iată, spre edificare, câteva exemple. Un număr de 14 străzi urmau să fie înzestrate cu trotuare noi. Doar 10 au acum doritele trotuare. Patru dintre ele — M. Kogălniceanu, Păcii, Sălciilor și Mănărade — au rămas ca acum doi ani și jumătate. În acest timp, alte opt, neprevăzute în Hotărârea amintită, au fost dotate cu trotuare.

Dumitru Piștea și Petru Biriș — buni și vechi prieteni, candidând amândoi în circumscripția electorală 17

obținute prin aplicarea Legii 1, asta însemnând modernizarea unor străzi, amenajarea unor terenuri de sport și a intrării în oraș dinspre Alba Iulia. Așadar, pe ansamblu, ediliile Blajului și-au făcut datoria. Acolo unde a existat interes real pentru infrumusețarea localității, rezultatele se văd. Și, în funcție de rezultatele de până acum, alegătorii își vor îndrepta opțiunile către aceia care nu le-au înșelat în nici un fel încrederea, ca și spre cei capabili — prin capacitatea lor organizatorică, prin spiritul de inițiativă și prin perseverență — să ducă la bun sfârșit tot ceea ce vor iniția împreună cu cetățenii.

Prieteni din Veza

Într-unul din cartierele de la marginea Blajului, la Veza, am vrut să stăm de vorbă cu actualul deputat din circumscripția electorală numărul 17. Două erau motivele care ne-au îndreptat atenția spre dînsul: e decanul de vîrstă al deputaților din oraș, pe de o parte, iar pe de alta — voiam să cunoaștem realizările obținute de oamenii din această zonă în domeniul lucrărilor edilitare, deputatul numărîndu-se, întotdeauna, printre inițiatorii și făptuitorii acestor lucrări.

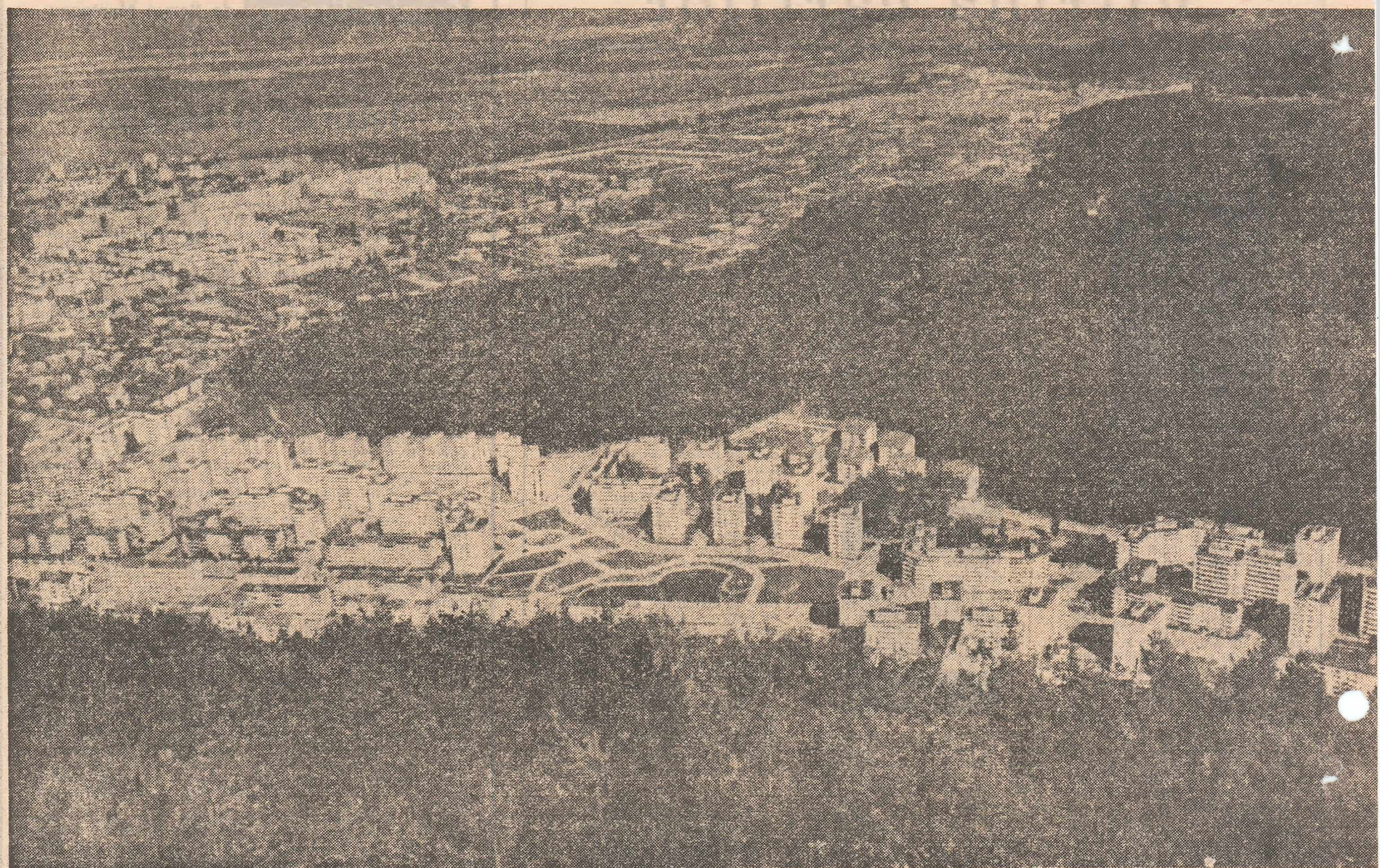
L-am aflat pe Dumitru Piștea, croitor de meserie, stînd de vorbă, în frumoasa lui curte, cu un vecin, Petru Biriș. Sint prieteni vechi. Fiecare poartă în spate peste patru decenii de muncă. Petru Biriș e, din '946, brutar. A lucrat și la patron. Se va fi gîndit el vreodată, în vremea aceea, că va ajunge să fie propus ca deputat? Firește că nu. Se află, însă, la a treia sa campanie electorală.

— E a treia oară cînd mă lupt cu Dumitru Piștea! Pînă acum m-a tot invins. Drept este, însă, că-i om harnic și oamenii s-au orientat bine alegîndu-l.

— Da, dar și Petru Biriș — se grăbește să adauge Dumitru Piștea — e gospodăr de prima mînă și l-am simțit mereu alături în toți anii de cînd sint deputat, din 1977 adică. Multe am făcut noi aici, cei din Veza. În primul rînd, am îndiguit valea piriului care trece prin fața porților noastre. Apoi, am așezat trei poduri peste ea. Pe ultimul — o arcuitură de beton care se potrivea perfect pentru ce ne trebuia nouă. Am găsit-o aproape îngropată, pe șantierul din jurul gării. Am luat două macarale și am adus-o. Vecinul Petrică, împreună cu alții, s-a apucat de prepararea betonului. Vă iam să-i facem și niște scări, de-o parte și de alta. Dar uite că apare moș Bercar, om la vreo 84 de ani. Zice — lăsați-l, țîică, panta mai dulce, altfel e greu pentru bătrîni, ne mai împiedicăm, nu putem trece căruțul dintr-o parte în alta... Și așa am făcut, după voia lui, și nu pentru că așa a vrut moșneagul, ci pentru că așa s-a dovedit mai bine, mai înțelept. Dar oricîte-am făcut pînă acum, tot ne-au mai rămas destule. Acu' fie că va fi ales Petru, fie că voi fi reales eu — tot le facem. Și tot umăr lingă umăr o să fim. Trebuie desfundată și curățată valea Vezei, e nevoie de niște lucrări de întreținere, vom face trotuare pe străzile Gheorghes Lăzăr și Eftimie Murgu, pînă la ieșirea spre pădurea Cărbunariilor. Apoi, avem de gînd să canalizăm strada Aron Pumnul, așa încît apa să se scurgă cu ușurință la vale. Cît despre drumul spre pădure, unde e un loc frumos de agrement, vrem să-i

Georgeta Roșculescu, candidat de deputat în mijlocul beneficiarilor unui nou loc de joacă

Braşovul între două legislaturi

— Convorbire cu tovarăşul Dumitru Calancea, primarul municipiului —

Municipiul Braşov, unul din cele mai mari oraşe ale ţării atât ca număr al locuitorilor, cit şi din punct de vedere al volumului şi diversităţii producţiei industriale, a beneficiat în actuala legislatură de câteva realizări arhitectonice şi edilitar-gospodăreşti deosebite, care au contribuit substanţial la ridicarea nivelului general de civilizaţie materială şi spirituală a locuitorilor săi. Desigur, doi ani şi jumătate nu reprezintă o perioadă de timp prea lungă, inserisă în arcul de lumină al marilor împliniri din „Epoca Nicolae Ceauşescu”. Dar faptul că îndeplinirea obiectivelor şi programelor stabilite a fost urmărită îndeaproape a permis obţinerea unor importante succese cu care Consiliul Municipal al F.D.U.S. se prezintă în faţa alegătorilor în cadrul acestei fructuoase campanii electorale. Despre o parte din acestea

l-am invitat la un dialog pe tovarăşul Dumitru Calancea, prim-secretar al Comitetului Municipal de Partid, primarul municipiului Braşov.

— Actuala campanie electorală, ne-a spus interlocutorul, se desfăşoară în spiritul marilor exigenţe, al indicaţiilor şi sarcinilor majore puse în faţa comuniştilor, a întregului nostru popor de către tovarăşul Nicolae Ceauşescu la recenta Plenară a C.C. al P.C.R., prilejuind şi în municipiul Braşov o largă dezbateră vizind cunoaşterea mai profundă, însuşirea şi aplicarea politicii partidului şi statului nostru, în scopul dezvoltării mai accentuate şi în condiţii de înaltă eficienţă a tuturor domeniilor activităţii economico-sociale. În acest context, sub conducerea comitetului municipal, a organelor şi organizaţiilor de partid, organismele componente ale F.D.U.S.

militează susţinut pentru mobilizarea oamenilor muncii la realizarea producţiei fizice, îndeosebi a celei destinate exportului, creşterea productivităţii şi eficienţei economice, ridicarea calităţii şi nivelului tehnic al produselor, recuperarea restanţelor şi îndeplinirea în bune condiţii a tuturor prevederilor şi indicatorilor planului pe acest an şi pe întregul cincinal.

— Legea nr. 1/1983 a fost gândită ca un instrument principal de atragere, mobilizare şi implicare nemijlocită a cetăţenilor la realizarea unor obiective sociale şi de interes obştesc care să răspundă direct doleanţelor oamenilor muncii. Cum au fost materializate aceste prevederi la nivelul municipiului Braşov?

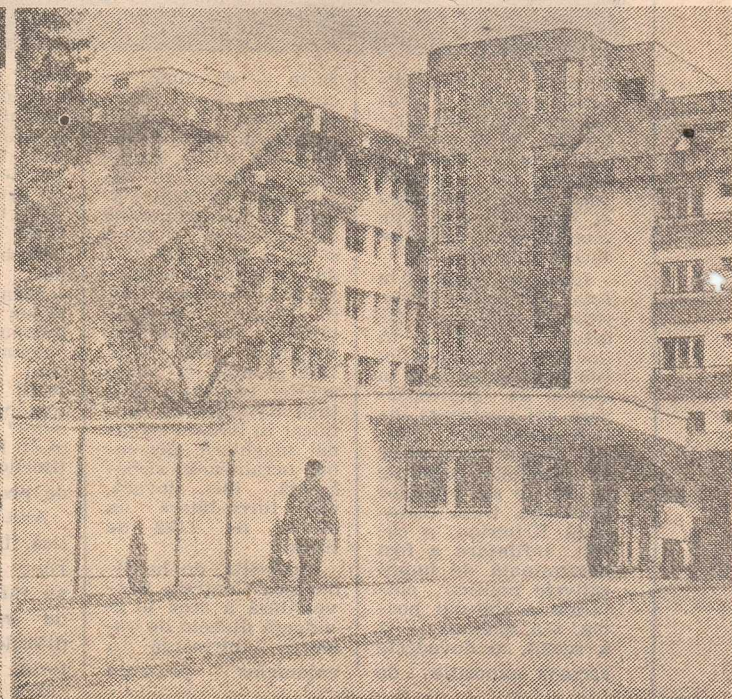
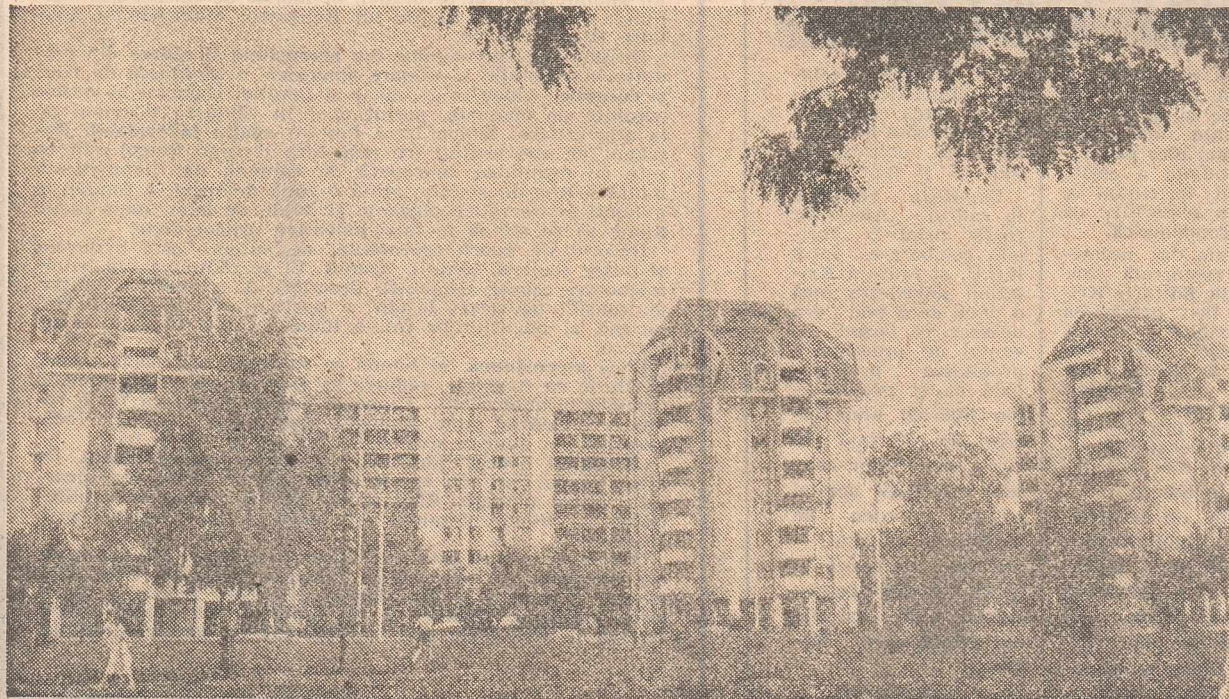
— Ca urmare a propunerilor făcute în cele 327 adunări cetăţeneşti, pe circumscripţii electorale s-a stabilit ca în cursul

anului 1986 şi 1987 să executăm un volum de lucrări în valoare totală de peste 50 milioane lei între care participarea cu fonduri la construirea scolii generale din noul cartier Timiş-Triaş, a noii aripi a Spitalului de Obstetrică şi Ginecologie, cu 200 paturi, inaugurată în acest an, a pieţelor din cartierul Valea Cetăţii, Steagul Roşu, Prund, noua Piaţă Centrală, asfaltarea a numeroase străzi şi trotuare, repararea pasajelor rutiere Bartolomeu şi Zizia, modernizarea Stadionului Municipal, amenajarea unor parcuri şi zone verzi în Valea Cetăţii, zona Teatrului Dramatic şi Noua, importante lucrări de reparaţii la unităţi sanitare şi şcolare din municipiu etc.

— În bilanţul legislaturii care se încheie se înscriu şi câteva realizări cu adevărat deosebite, prin care se rezolvă unele probleme de stringenţă necesitate

pentru ridicarea nivelului de trai şi a gradului de civilizaţie în acest mare municipiu din mijlocul ţării.

— Într-adevăr, aş menţiona, în primul rind, lucrările deosebite de complexe dedicate îmbunătăţirii aprovizionării cu apă potabilă, la care şi-au adus o contribuţie însufleţitoare, într-un termen record, numeroase colective de muncă braşovene. Practic, au fost forate 40 puturi de adâncime pe frontul Teiu — Prejmer — Hârman şi 30 puturi de mare adâncime pe frontul Stupini — Sîmpetru care asigură un debit suplimentar de apă potabilă pentru Braşov, de 960 litri pe secundă. Întreaga lucrare înglobează 24 km conductă de aducţiune şi refulare de \varnothing 800 şi \varnothing 1000 şi 9 km artere şi reţele de distribuţie, 6 rezervoare de acumulare de cite 5 000 metri cubi fiecare, două staţii de pompare, de

Mai mulți țărani cu gospodărie individuală din Simburești, județul Olt, printre care Sandu Ion, Constantin Lăpădat, Ion Oprică, Gheorghe Stroe și Elena Furduscu, ni s-au plins, printr-o scrisoare, că grupul de tractoriști ce deservește această comună — singura necooperativizată din județ — nu-și face cu simț de răspundere datoria, că aproape toți efectuează lucrări în mod preferențial și de proastă calitate, se țin numai de cheluri.

„În primăvara acestui an — ne-au scris ei, între altele — cu chiul cu vai am izbit să arăm cite un teren spre a-l cultiva cu porumb, dar tractoriștii noștri, în frunte cu șeful lor Ion Dragnea, au arat de mintuială aceste terenuri, nu au mai binevoit să dea și cu discul, așa încât nici la începutul lunii august nu le-am putut termina de însămînțat, deși costul lucrărilor l-au încasat fără a emite chitanță. Am solicitat mereu să ni se dea disc și semănătoare, dar șeful de tractoare ne-a dus cu vorba, spunând că mai e destul timp pînă la toamnă. Ei și-au bătut joc de oameni, au lăsat lucrările neterminate. Tot din cauza lor, în toamna anului trecut am rămas și cu griul neînsămînțat. Ne-am adresat organelor de resort, pînă la județ, dar rezultatul a rămas același, adică pînă la 1 august încă nu aveam porumbul însămînțat, iar tractoriștii continuă să-și facă de cap”.

Mai ales în actualele condiții, cînd o țară întreagă pune pret pe folosirea cit mai rațională și eficientă a fiecărui petec de pământ, acuza adusă tractoriștilor din Simburești ni s-a părut destul de gravă. Însotită de jutuțelul Truștilui de mecanizare a agriculturii Olt, am descins neîntirziat la fața locului. La S.M.A. Verguleasa, ca și la conducerea C.U.A.S.C.-ului din localitate, grupa tractoriștilor simbureșteni se bucură, în genere, de apreciere. Atît directorul S.M.A., ing. M. Diaconu, cît și președintele C.U.A.S.C.-ului consideră că oamenii își realizează și chiar își depășesc sistematic planul, că prea multe n-au ce le reproșa. Sesizări s-au mai primit — zice directorul — dar cei care au reclamat n-au avut dreptate. De întirziat, da, s-au mai întirziat

lucrările... în condițiile din primăvară... n-a întirziat? ! Ion Dragnea e un tractorist bătrîn, cu multă experiență. Cît despre locuri nelucrate sau prost lucrate, ca și despre alte manifestări de incercititudine să știți că eu nu am cunoștință.

Împreună cu directorul S.M.A. Verguleasa, cu secretarul adjunct al Comitetului comunal de partid Simburești și cu tractoristul Ion Dragnea, am ajuns pe o vreme ploioasă la unul din reclamații principali, acasă la țăranul Ion Oprică din satul Tonești. Omul ne-a dus pe pământul lui și ne-a spus deschis, fără înconjur: Da, sînt unul din semnatarii scrisorii și vă rog să rețineți că am spus prea puțin din durerea noastră. Pe 28 mai a venit aici cu tractorul Nicolae Popescu, un băiat încă

N-am izbit mare lucru. Întirziind însămînțatul, degeaba am mai muncit eu pe urma de m-am spetit cu toți porumbii mei, de pe aproape un hectar abia dacă pot acu umple un car.

Constantin Lăpădatu, tot din Tonești, a pătît-o și mai rău. Un pogon întreg, situat în punctul numit Valea Brănilii și arat de tractoristul Gheorghe Constantin, a rămas pur și simplu pîrloagă, neînsămînțat deloc. După ce mi-a luat banii, fără să-mi taie chitanța pe loc — ne mărturisese cu obidă în glas țăranul — Gheorghe Călin mi-a spus că vine el a doua zi să-l discute bine și să-l însămînțeze, dar nici azi nu l-am mai prins. L-am rugat pe tovarășul Dragnea, prezent aici, de față, să aibă grijă și de mine, să nu mă uite și să-mi trimită un tractorist cu discul lor și

lae Popescu. Tot ei erau obligați să și discute de două ori cîei 0,50 ari pe care îi am pe culmea dealului, apoi să însămînțeze porumbul cu semănătoare. După multe rugămînti, abia s-au încumetat să bage disculoarea în ziua de 11 mai. Nu vă mai spun că au făcut o lucrare foarte proastă. Dacă le-am spus să lucreze mai bine, au început să se uite chiorși la mine.

— S-au supărat? — Mai mult, văzînd ei că nu le pică nimic în plus de la mine, au plecat și m-au lăsat cu lucrarea baltă. M-am ținut scai de ei, dar cit pe aci era să mă și bată. Peste citeva zile, i-am întîlnit cîrînd lemne de foc pentru nu știu cine. Din nou i-am rugat să vină la însămînțat. M-au luat la injurături și mi-au strigat că au să

fit de suspansul creat și mai citesc o dată referatul-răspuns nr. 23, din 20 iulie 1987, cu totul formal, și confuz dat de TMAJ Olt la scrisoarea adresată de Gheorghe Stroe forurilor județene: „Referitor la aspectele sesizate că numitul Dragnea Ion, șef formație mecanizare în comuna Simburești a încasat pentru munci agricole prestate la cetățeni necooperativizati, sume de bani mai mult decît tarifele legale, din verificare a rezultat că nu se procedează așa și nu se incasează decît tarifele legale conform Ordinului Ministerului Agriculturii Nr. 16 / PT / 08.04.1982. Avînd în vedere principiile noului mecanism economico-financiar cheltuielile trebuie să fie mai mici decît veniturile și intrucît formația Simburești care deservește membrii individuali care au parcelele foarte răspîndite, contravaloarea cheltuielilor ocazionate de deplasarea mașinilor agricole de la o parcelă la alta, se recuperează de la acestia, lucru pe care nu vor să-l înțeleagă și îl sesizează și în scrisoarea respectivă petentul. Celelalte aspecte sesizate nu se confirmă”.

Revenînd la cazul nostru, abia acum pot spune, cu conștiința împăcată, că țărani din Simburești au dreptate! Sîm prea bine că și în Olt, ca și în alte părți, există mulți tractoriști cinștiți și muncitori, adevărați eroi ai cimpii, care se luptă aprig cu vitregiile naturii, și înving. Cu atît mai mult astăzi nu-i îndreptătea pe cei cîtiva mecanizatori din Simburești să-și păteze titlul de mecanizator, să se comporte total nepermis față de pămîntul care ne hrănește, față de niște trudiatori cu sapa. Aici nu poate fi admisă nici o îngăduintă. Nici față de cei care se fac direct vinovați, nici față de cei care au tolerat sau au cocoloșit nedemnele fapte. Pentru că pămîntul e al țării, al nostru, al tuturor, și nimănu-i nu-i este îngăduit să-și bată joc de el sau de țărani care-l udă cu sudoarea frunții.

MIHAI STANESCU ■

Pe banii oamenilor și pe motorina statului

destul de tinăr. L-am omenit și eu cu ce am putut, i-am dat 600 de lei, cît mi-a pretins, asigurîndu-mă că-mi face două discuiri la arătura efectuată mai înainte de Ion Badea. După ce a băgat banii în buzunar, a intrat cu discul și mi-a discuit o singură dată cele două pogoa-ne. Dar, ce discuit, vai de mama lui! Brazdele rămăseseră aproape întregi. L-am rugat să nu mă lase cu pămîntul așa, doar rătășit. M-a liniștit, spunîndu-mi să n-am nici o grijă, că acum se duce cu discul la Lepădatești și se întoarce la noapte, mai discute încă o dată și însămînțează el porumbul și fără mine, dacă eu adorm cumva. Nu știu pe unde a intrat și cînd a intrat. Dimineața, cînd mă uit, îmi vine să mă iau cu mîinile de cap. Nu mai discuisse a doua oară, precum ne fusese vorba; sămînța o aruncase așa, parcă în bătaie de joc, cît un bob, dincolo o mină întregă, neacoperite. Dacă i-am reproșat, numai că nu m-a injurat. O săptămînă am muncit, cu întreaga familie și cu rudele, ca să spargem bolovanii și să acoperim cit de cit sămînța, să completăm locurile goale.

cu semănătoare mică. S-a supărat pe mine că insist și mi-a retezat-o scurt: pe Călin l-am dat afară și n-am altul să-ți trimit! Hai, spune dumneata, bade Ioane, dacă eu mint! La mine n-a pătît veni la timp nici fratele dumitale Dumitru Dragnea, nici alții ca el. În schimb, toată ziua alergau cu tractoarele pe ulițele comunei, cînd într-un sat, cînd în altul, checlăuiau de băutură, pe motorina și pe banii statului. Și uite așa am rămas și eu cu un pogon de pîrloagă. Mai dureros e că nu sînt singurul în situația asta păcătoasă. Mulți, destul de mulți consăteni n-au putut însămînța porumbul la timp și în bune condiții.

Cg) mai necăjit dintre toți cu care am discutat s-a dovedit a fi Gheorghe Stroe, țăran cu mai puțin de un hectar de pămînt. Ca și la ceilalți, i-am văzut locul cu porumbi puțini și prăpădiți. Sînt așa — zice el — nu neapărat din cauza secetei, cît mai ales pentru că nu i-am putut însămînța la timp, într-un teren pregătît ca lumea. — Cine v-a arat, în toamnă, pămîntul? îl întreb. — Manea Alexandru și Nico-

vină la... paștele cailor. Nea Gheorghe Dragnea știe, că i-am spus, dar n-a luat nici o măsură. I-a lăsat să facă ce vor.

— Am auzit că, totuși, ați însămînțat... — Da, m-au înțeles cei de la S.M.A.-ul vecin, de la Lelesca. Am terminat de însămînțat porumbul pe 1 iulie... Destul de tîrziu. Acum nu știu dac-oi scoate 5—6 lirne de porumb, cît să pot crește măcar un purcel. Să știți și dumneavoastră că asta numai din vina tractoriștilor făștia ai lui Nea Gheorghe Dragnea. Pentru că i-a scăpat de sub control și-i lasă să-și facă mendele cum vor. Pe banii noștri și pe motorina statului.

Umblă toată ziua cu capetele pline de băutură. Se duc și lucrează doar pe la cine le iese mai mult, cine le dă de băut și de mîncat. La mine n-au voit să vină pentru că, în afară de plata corectă după tarif, n-aveam altceva ce să le dau. Inginerul M. Diaconu, directorul S.M.A. Verguleasa, și prea blindul Ion Dragnea, șeful grupei de tractoriști, ascultă atenți, cu înfrîntare. De rusine, replica le-a înghețat pe buze și stau cu capetele plecate. Pro-

— Manea Alexandru și Nico-

Femeia este lucrătoare la Șantierul naval din Galați. A trecut pragul redacției cu o anume reținere, cu o anume temere, explicabilă altmînterî în cazul unui om care n-a avut de-a face vreodată cu reclamații sau ceva similar. Ne-a povestit de-a-fir-a-păr apoi a așternut pe hirtie toate cele relatate anterior la serviciul de audiențe al revistei. Din sesizările sale — verbală și scrisă — reieșea vădit că șeful de atelier Visarion Ghinea îl făcea nenumărate zile fripte. Ba, mai mult, o amenința că îi va desface contractul de muncă! De ce oare? Să decupăm din cuprînsul memoriului frazele cu pricina: „Visarion Ghinea, șeful atelierului reparații uzinale din cadrul Șantierului naval Galați mi-a făcut propunerea să întretin relații intime cu dînsul, că dacă nu, mă va „zbură” din serviciu. A mers cu obrăznicia mai departe și mi-a virit în buzunărul halatului adresa unde trebuia să mă prezint. (Microraiou 19, bl. M-2, etaj 10, ap. 119, identificat de către noi a fi apartamentul Maricicăi Ene — n.n.). Mi-a spus pe un ton poruncitor că dacă nu vin la adresa notată pe hirtie are el grijă să nu mă prindă sfîrșitul de an în unitate”.

Așadar, în acel „cubusor de nebulii”, în apartamentul Maricicăi Ene din Microraiou 19 Galați, o va aștepta „craiul” Visarion Ghinea. Că altfel, vezi doamne, este pusă pe picior liber, trebuie că-și va lua zborul din unitate. Femeie serioasă, V.B. oare pășuire și-i povestește soțului întimplarea, iar pentru a scăpa de insistențe și amenințări, anunță și conducerea șantierului gălățean. Victor Ștefan, din conducerea amintitului șantier, îi delegează pe Gheorghe Strătică și Ion Macovei — ei inșiși oameni cu munci de răspundere în cadrul șantierului — să o însoțească pe V.B. pentru a verifica veridicitatea spuselor sale. Prin urmare, mașina unității se urmește la drum cu cei trei. Și cu șoferul patru, Gheorghe Strătică și Ion Macovei o

sfătuiască pe V.B. să urce la etajul 10, iar ei vor rămîne la nivelul 9, pentru a interveni la momentul potrivit. V.B. urcă la etajul 10. Sună la usa apartamentului Maricicăi Ene. Cine credeți că o întîmpină în pragul ușii? Inșiși Visarion Ghinea cu un aer triumfal. Pregătise și un niscaiva festîn boferesc. Protector, o ajută pe V.B. să-și desfășoare pardesiul iar mai apoi sandalele, una cîte una. Ba chiar o servește cu un pahar de vin negru, puterea ursului. Totul ar fi decurs ca într-un film de duzină

V.B. dorește ca măcar de azi înainte să fie lăsată în pace, să-și petreacă în liniște atît viața de familie cît și cea din șantier, unde este electrocaristă. Dar necazurile muncitoarei V.B. abia din acest moment încep cu adevărat. Prin oamenii săi, neștiințorît de nimeni din conducerea șantierului, îi face afiștea necazuri lui V.B. încît o aduce realmente pe culmile disperării. Intrucît Visarion Ghinea nu se putea împăca nici pe departe cu ideea unui eșec în această idilă nechibzuită.

fi defectează frecvent electrocarul. Scot penele și bat cuie în roți! La ieșirea din șantier este oprită pe stradă și admonestată de către inși necunoscuți. Este arătată cu degetul și i se aduc în față cuvînte atît de injurioase și blamante încît hirtia inșiși le refuză. Așadar, după toate cele întimplate, carul umilînței avea să-l tragă tot V.B.

Nemulțumită probabil de modul de soluționare a problemei, femeia necăjită revine la redacție. De comun acord am spus inițial că un blam public ar putea să împietzeze asupra ambelor familii, așa că am adoptat o cale de mijloc, sfătuiînd-o să uite această tristă poveste. Nici măcar n-am putut banui pînă unde vor fi împinse lucrurile ulterior, dacă răul nu se curmă din fașă. Am expediat un nou memoriu al femeii la Consiliul popular județean Galați și, iată, de data asta ce ne-a răspuns autoritatea județeană: „Urmare a acestei abateri grave, cazul maistrului Visarion Ghinea a fost cercetat cu toată atenția și răspunderea și s-au luat următoarele măsuri: Visarion Ghinea a fost eliberat din funcția de șef atelier uzinale și lucrează în prezent la secția a IV-a instalații electrice. În același context al abaterilor grave săvîrșite, el a fost aspru sancționat atît pe linie administrativă, cît și profesională și politică”.

Așadar, „craiul” a fost în cele din urmă — desi cu întîrziere — pus la punct. Firește, atîtudina ca aceea a lui Visarion Ghinea constituie excepții, abateri de la regulă, consiliute uscăturiile din pădurea sănătoasă a existenței noastre. Ceea ce nu înseamnă că trebuie să trecem nepăsători pe lîngă asemenea specimene și atîtudini. Și, dacă este de remarcat zbaterea unei femei simple și cinșite pentru a scăpa de persecuțiile unui individ imoral, este de amintit, în același timp, nevoia de intervenție promptă și decisă a factorilor responsabili, a opiniei publice, a tuturor celor din jur.

DORIN SALAJAN ■

„Craiu” a fost pus la punct

dacă în usa apartamentului nu s-ar fi auzit stridente și repetate bătăi în usă: „Deschide, Ghinea, știm sigur că ești aici!” În fața evidenței, cocoșul tomatnic o amenință cu pumnii, sudalme și ocări pe V.B., că o să-i arate el pînă la urmă! Așadar, prins în flagrant, cum se spune, prins cu pisica avînd ghiarele afară din sac, Visarion Ghinea recunoaște totul.

Urmarea? Ați putea ghici? Oameni de-ai lui Visarion Ghinea încearcă o conciliere. Ion Boghidău promite din partea lui Visarion 10 000 lei pentru împăcare. Familia B. refuză categoric această ofertă rusinoasă. În schimb, transmite șefului de atelier că l-au iertat, dar că

Știm, desigur, că felurite sînt modalitățile de a compromite un om. Uneori se mai întîmplă că doi oameni vorbesc de rău pe un al treilea, al patrulea nici măcar nu verifică veridicitatea spuselor și transmite la al cincilea un neadevăr sau un adevăr trunchiat. „Nu știu tu, porumbițe, că Ghinea are tot felul de relații și nu poate fi doborît cu una, cu două?”, îi aruncară vorbele în obraz oamenilor lui Ghinea. „Deh, că dacă femeia nu-și ridică ochii...”, îi îmbruibau capul soțului ei. Încît, această femeie corectă și muncitoare a ajuns în imposibilitatea de a-și duce normal atît viața de familie cît și cea din șantier. Oamenii devotați ai lui Ghinea

Prețul unei clipe

S-a întîmplat așa: omul se ducea la un prieten, citeva străzi mai încolo. A luat-o drept peste liniile de cale ferată. Fumul îl observase și el tocmai în momentul în care copiii care se jcau în fața unei curți i-au spus: „Nenea Emil, arde ceva pe linia a treia”. Ce să fie? se întreba omul îndreptîndu-se spre locul cu pricina. Ajungînd la fața locului nu mică i-a fost surpriza cînd a văzut că una dintre traversele de lemn așezate la joncțiunea dintre șine ardea la unul dintre capete. Sub șine spînzurau deja buloanele în gol. Fără să stea prea mult pe gînduri a cărat apă cu găleata din curtea unui vecin, pînă a stîns focul. Era linia pe care treceau numai trenuri de călători. Drum de fier bătut de nenumărate ori de tatăl său. Emil Șerban, fost C.F.R.-ist, eroul întîmplării noastre, este om al muncii la Combinatul din Năvodari. Ce se poate spune în plus? se întrebă Mircea Lungu, de la I.C.L.P.P. „Petrolul” Constanța, care ne trimite scrisoarea. Pe o altă linie cobora spre port o garnitură de cisterne. Mancvranțul anunță imediat Depoul din Palas despre incident, dar, din depărtare răzbate un șuierat de locomotivă. Venea în goană acceleratul spre Bucu-rești. La semnalul lui „nea Emil” mecanicul incetinește viteza, iar sub greutatea trenului șina se lasă în locul unde traversa a fost ară, astfel că pericolul a fost deja înlăturat. Au fost doar citeva minute. Ele au cîntărit însă enorm în acea după-amiază de septembrie. Acele clipe au însemnat prezența de spirit și de conștiință a unui om, sporînd cu limpedea lumină a frumuseții sale morale.

S. DORIN ■

Controlul oamenilor muncii în acțiune

Zale la un lanț al slăbiciunilor

Echipa de control a oamenilor muncii de la Întreprinderea Electroaparataj București, în formație completă, alcătuită din tehnicianul normator Ioan Dobrin și matritieri Ilie State, Gheorghe Rădulescu și Constantin Săndoiu, și-a continuat, în zilele de 16 și 19 octombrie a.c., inspecția prin alte câteva unități comerciale din Capitală. I-am însoțit și de această dată, filitrând atent constatările.

Refuzind un mini-Moskvici

La Librăria „Academiei” din Calea Victoriei 12, echipa de control a oamenilor muncii de la Electroaparataj mai fusese o dată, cu câteva săptămâni în urmă, dar responsabilă unității îi refuzase categoric controlul pentru că... legitimația colectivă n-avea cică fotografie (?!). De data aceasta însă, în absența șefei plecată în concediu, membrii echipei sint primiți cu amabilitate de responsabilă raionului carte, Neaga Barbărasă. Prima impresie plăcută: ordine și curățenie desăvârșite. În genere, o bună aprovizionare cu cărți și articole de papetărie, serviciu ireproșabil. Pe bună dreptate, unitatea ar putea trece ușor drept o unitate model a centrului de librării. O observație de fond reține însă atenția: la raionul carte au fost depistate numeroase volume, în mai multe exemplare, din cele mai recente apariții, reținute — după spusele șefei de raion — pentru diferitele standuri organizate în afară, cu prilejul diferitelor evenimente. Nu se pune la îndoielă buna-credință, sinceritatea refuzului. Librăria „Academiei” trebuie să aibă, totuși, o înscrisură doveditoare în acest sens. Altfel, atenționarea controlului rămâne deplin justificată.

De-a dreptul neplăcută este situația întâlnită la raionul de papetărie. Aici s-a scos la iveală că vânzătoarea de serviciu dosise în magazia de mină: 168 cariole de import (CENTROPEN), 30 mașinuțe și 12 triciclete — jucării chinezești, două mini-Moskviciuri la prețul de 700 lei bucata.

- De ce le-ați reținut și nu le-ați expus spre vânzare? întrebă controlorul Gh. Rădulescu.
- Carlocile — răspunde vânzătoarea — le-am oprit ca să avem cu ce scrie prețurile... Cam multe cutii, așa-i, acum îmi dau seama, vă rog însă din suflet să mă scuzați. Pe viitor nu se va mai întâmpla...
- Cu mașinuțele cum rămâne? Mal ales cu... mini-Moskviciurile?
- Le oprimem și eu pentru... mine, adică pentru al mic.
- De când tot caut și eu, una, tot pentru copil...
- Păi, vă ofer cu plăcere

Relativitate

Dacă pătrunzi în parcul „Titanii” din Capitală pe poarta dinspre apus, de lângă policlinică, primul lucru pe care-l constăți este că parcul a îmbătrinit. Nu e vorba numai de îmbătrânirea arborilor. Aceștia au crescut, firesc, odată cu primii „titani” veniți aici cu părinții lor de mină, titani care sint acum — cel puțin unii dintre ei — la rîndul lor, părinți. Avem în vedere construcțiile din parc. Foișoarele, toboganurile, căsuțele, băncile, leagănele, celelalte amenajări pentru joaca și amuzamentul copiilor, instalațiile sportive, alele, spațiile verzi acuză trecerea timpului. Pe alocuri, tabla este ruginită și mincată, unele zugrăviri sint deteriorate, oglinzile, care făceau deliciul tuturor vizitatorilor, dar mai ales al prichindeilor, au dispărut, lui Pășări-Lăți-Lungilă i-a plesnit nasul și i-au slăbit balamalele, din care pricină a fost proptit cu sîrme, iarba este în unele locuri hirsută, crescută la înălțime.

Ce se întâmplă însă dacă vii în „Titanii” din direcția opusă? În acest caz, trebuie să treci mai întâi printr-un alt parc, făcut pe locul vechii gropi a cărămizărilor. Pășești pe alei. Pășești cu greutate, fiindcă

una! Numai să nu mă scrieți acolo...

Casetele AGFA și amnezia Marijanei

Pe str. Smirdan, la nr. 17, înfățișează Magazinul nr. 103 „Electrocasnice”. Vânzătoare și responsabilă de unitate — tinăra Marijana Făureanu, Vinzarea merge, dar planul — așa cum se poate constata — se realizează greu. De ce? Pentru că — afirmă vânzătoarea — unele mărfuri nu se prea caută, altele lipsesc. Întrebată de un client dacă are cumva casete AGFA de 60 de minute, l-a răspuns că nu-și mai aduce aminte de cînd n-a mai primit așa ceva. Dar televizoare Sport, ultimul tip, cu ecran de 30 cm mai aveți? Nu... Nici casetofoane DEK? Nici stații Electromureș? Nu, nici de-astea!

Controlul avea să scoată însă imediat la iveală că vânzătoarea avea reținute pentru diversi cunoscuți sau prieteni: 11 bucăți MINI-RAK, compuse din cîte trei piese (DEK, TUNER, AMPLIFICATOR); 10 căști STEREO-mini; 35 casete AGFA de 60 și 90 de minute; 80 de casete ORWO, 3 casetofoane DEK și 4 stații ELECTROMUREȘ, două televizoare Sport, de culoare albă, foarte frumoase.

Aduse în magazin, casetele AGFA au fost vindute în mai puțin de douăzeci de minute. Un client tinăr s-a mirat de-a dreptul că regăsește aici mult apreciatele casetofoane DEK, de producție românească, iar un bărbat mai în vîrstă, văzînd televizorul Sport, a sărit în sus de bucurie și a rugat să-i fie reținut pînă se întoarce cu banii, că el îl și cumpără imediat. Omul a întins-o repede acasă. „Numai vânzătoarea Marijan Făureanu a rămas apatică și taciturnă. Nu-și amintește deloc cum au apărut casetele AGFA în magazia ei de mină.

Pentru ca „plăcintă” să fie plăcintă!

Din criza de timp, trebuie spus că echipa de control a descins de două ori efectiv la Patiseria din str. Lipscani nr. 19. Prima oară a ajuns aproape de sfîrșitul programului și șefa de unitate Vasilica Voicu lipsea. „Fetele” se relaxaseră și ar fi voit să închidă unitatea cu o jumătate de oră mai devreme. Așa că toate s-au precipitat. Însăși plăcinta devenise execrabilă, cu un gust acru, un fel de cocă cu griș fierbinte, abia mirosînd ușor a brînză. Greu de digerat. După citeva înghițituri, consumatorii o lăsau mai mult în farfurie și începeau și ei să se rărească. Sala mare se golea repede. Undeva, mai în spate, o

„fată” se chinuia să spele vasele, într-o chiuvetă cu apă soioasă, fără pic de detergent. Mai bine-zis, se prefăcea că le spală. Un malaxor, la fel de murdar, demult nu mai funcționa. Se stricase.

Se dereglase și cîntarul; vânzătoarea de la teighea pornea cîntărirea de la plus 10 grame în favoarea sa. La fel proceda și cu citronada... A doua zi, revenind, s-a reconstituit cîntărirea în prezența șefei de unitate și a laborantei Doina Balaban. Rezultatul: fiecare pahar de „citra” conținea mai puțin de 20 de grame decît era normal. O diminuare inadmisibilă la gramaj prezentau și gogoșile cu gem care tocmai atunci leșiseră de la prăjit. Adevărat că diferența era de numai 4 grame per gogoasă. Dar la citeva mii de bucăți desfăcute zilnic, oare cîtă materie rămîne? Nu mai puțin de 4-5 kg!

Într-un cotlon, ferit vederii, arahide! Un sac de 30 de kilograme, recunoscut, apoi încă unul, tot de 30, descoperit în plus. Cică pentru vânzare, ca un fel de marjă la sfîrșit de lună, să nu rămînă planul neîndeplinit. Sigur că da, se poate. Revenim însă la plăcintă, la produsul de bază, cum se zice. Fiind luni la prînz, la al doilea control, deși sortimentul în discuție nu se producea la acea oră (?!), unul din membrii echipei și-a manifestat dorința să guste o plăcintă bună. După circa o oră de corconeli, i s-au oferit două porții... Constatarea: aspect, miros și gust apăsant; o plăcintă extraordinară!

- Așa ceva, iată, să oferiți dumneavoastră publicului larg consumator, nu doar inspectorilor! exclamă entuziasmat Ioan Dobrin! Nu... coca viscoasă de alaltăieri, pentru că vă stricați firma, iar pe consumatori îi îndepărtați!
- Aveți dreptate! zice smerită șefa de laborator.
- Fil bună și prezintă dumneata rețeta 272, sortul plăcintă cu brînză! o îndeamnă, precipitată, responsabilă de unitate, Doina B.

— La 10 kilograme producție finită: 3,2 kg făină, 2,2 kg brînză telemea, 2,5 kg brînză de vaci, 135 grame ouă, 200 g griș, apoi ulei și sare cite o sută de grame, 550 g untură, 60 g oțet și... 60 g de smîntînă.

— Cine și ce vă împiedică atunci să faceți întotdeauna o plăcintă ca lumea? Adică bună și chiar foarte bună?!

— Ne lipsește de obicei smîntîna. De 2 luni a și fost scoasă și din rețetă. Făina este nu rareori de proastă calitate; la fel și brînză care vine ades prea acră.

Altfel, sint toate condițiile să i se ofere consumatorului cea mai bună plăcintă.

Plăcintă adevărată.

MIHAI STANESCU

Dii călușule după Varianta A

În anul 1972, în urma unor alunecări de teren, casa lui Mihai Brumar din comuna Rozavlea-Maramureș a fost distrusă. Și alte case din același perimetru au avut aceeași soartă. Consiliul Popular al comunei a repartizat locuri de casă, așa cum prevede legea, în suprafață de 250 metri pătrați, mai multor cetățeni, printre ei fiind și Ioan Roșca, noul vecin al lui Mihai Brumar.

Mihai Brumar, avînd o familie numeroasă — șapte copii și-a făcut o casă cît să încapă cu toții. Se gîdea să între și cu căruța în curțică, să-și aducă lemne și altele. Se știe că țaranul are îndeobște căruța.

Ioan Roșca s-a apucat și el de casă și amplasîndu-și fundațiile conform planului pe care-l avea a văzut că ele cădeau, o parte din ele, în curtea pe care o revendica Mihai Brumar pentru a putea trece cu căruța. A și turnat de altfel fundația.

Gilceava a început. Motivul e clar și are la bază o lege a fizicii. Două corpuri nu pot ocupa în același timp același spațiu. Întrebarea care din ele avea dreptul să stea acolo a fost soluționată diferit și după cîteva ani de deplasări ale diverselor organe la fața locului, judecătă prin tribunale și trasasări.

Prin adresa 800/25 septembrie 1982 Dosar A7, CPJ Maramureș decide că Mihai Brumar are dreptate și că fundația lui Ioan Roșca trebuie demolată. Consiliul Popular al comunei nu dispune demolarea pe motiv că n-are forță de muncă disponibilă pentru astfel de acțiuni. Ioan Roșca, convins de dreptatea sa, nici nu s-a gîndit să ducă la îndeplinire decizia. L-a dat în judecătă pe Mihai Brumar. Judecătoria Sighetul Marmăției, prin sentința civilă 1877/16 octombrie 1986 îi dă cîștig de cauză lui Mihai Brumar. Acesta, după demolarea fundației, conducîndu-se după niște reguli care tîin de bunul simț s-a oferit să-l despăgubească pe Ioan Roșca cu 7000 lei pentru fundația demolată. Omul cheltuisese niște bani, muncise. Bani ar fi însemnat și o împăcare. Consiliul Popular, pentru faptul că a demolat fundația casei lui Ioan Roșca, pentru că și-a lăsat casa nepermis de mult, rămînîndu-i pentru trecere cu căruța doar 85 de centimetri în loc de 4 metri, l-a amendat pe Mihai Brumar.

Ioan Roșca face recurs la Tribunalul Județean. Recursul este admis „din cauza confuziei la care a ajuns preceden-

ta instanță cu privire la părți, precum și neobservării modului în care intimatul a ajuns să nu poată intra cu vehicule în curte”. Un inginer expert se deplasează la fața locului și gîndește 3 variante de circulație a căruțelor astfel încît să poată toată lumea intra în curte cu căruța. Acțiunea lui Ioan Roșca, privind tot modul de acces al căruțelor, împotriva a încă patru gospodari este respinsă. În dosarul pe care l-am studiat la judecătoria județului Maramureș am găsit o frază interesantă: „Niciunul din cei doi (Mihai Brumar și Ioan Roșca) nu a respectat planul de amplasare”.

Mihai Brumar a avut dreptate vreo cîteva ani buni, (dreptatea nu era chiar totală; lucrurile erau oricum încurcate). Acum plătește despăgubiri pentru fundație, cheltuieli de judecătă și despăgubiri anuale în valoare de 24 de lei lui Ioan Roșca. Sentința unui tribunal județean este definitivă și nu admite recurs. Pentru circulația în zona locuințelor s-a ales Varianta A propusă de expert.

Așa cum rezultă din dosarul cauzei, dreptate mai multă are Ioan Roșca. Tot atît de clar rezultă că acolo de fapt a fost o încălceală, care se menține din păcate cu toată Varianta A acceptată, favorizată de lipsa de fermitate în atribuirea terenurilor, în controlul regimului de construcții pe teritoriul comunei. Într-un sat românesc, o casă nu se ridică de azi pe mine, peste noapte și pe furie. Se ridică în vîzul lumii, înseamnă muncă și este destinată copiilor, nepoților. Nu s-a găsit o soluție la nivelul comunei pentru ca o relație care ar fi trebuit să fie de bună vecinătate să nu ajungă prin săliile tribunalelor? Cînd s-au reparat terenurile pentru casă unor oameni, s-a gîndit cineva cum intră ei în curte cu căruța? O casă care adăpostește o familie cu 7 copii, un grajd, o cocină, un cotet de păsări și un closet pot fi construite pe o suprafață de 250 metri pătrați, însă după un plan gîndit de niște oameni de meserie, după un plan tip și sint destule pentru mediul rural. Mihai Brumar și-a făcut și el casa cum s-a priceput și acum în loc să-și crească liniștiți copiii, trebuie să plătească despăgubiri vecinilor și să intre în curte, cu căruța toată viața numai și numai după Varianta A. În nici un caz după Variantele B și C. Dacă e nevoie de un inginer expert să vină într-un sat să-l învețe pe țaran cum să intre cu căruța în curte s-ar putea ca nu numai un om să fie de vină.

OPREA GEORGESCU

Note

aleile n-au mai fost asfaltate, au rămas numai cu șapa de beton, și aceea grosolan așternută. La dreapta și la stînga, o mulțime de copaci schilodiți, din unii au rămas doar cioturile. Din băncile parcului — atîtea cite au apucat să fie făcute, în partea de apus, spre „D-urii” — se mai păstrează doar scheletul metalic, stînghiile de lemn au dispărut, se spune că le-au rupt niște brunete ca să le pună pe foc. Mizeria este la ea acasă: ici un morman de cioburi de sticlă, dincolo zdrențe și resturi alimentare. Și hirtii peste tot (nici un coș de hirtii în tot parcul). Din loc în loc, porțiuni de iarbă pirjolită — pămînt negru, cenușă și funingine. Cîteva perechi de adolescenți, niște puștani simpatici, elevi la o școală din apropiere, încearcă să stea așezați pe barele de metal ale scheletelor de bănci, ca rîndunelele pe sîrmele de telegraf. Undeva, un bărbat semînînd a lucrător la ecarisaj se tot apleacă și culege ceva de pe jos. Va să zică, îmi spun, este totuși cineva care are grijă de parc, stringe hirtii și gunoaie. Dar la apropierea mea omul se ascunde într-un boschet; îi zăresc însă traista și seceră — aduna iarbă pentru capră sau pentru porc. Impresia generală despre acest „spațiu verde” este de

totală părăsire. Parcul s-a transformat, de fapt, în maidan. Ei, și dacă acumă intri de aici în parcul „Titanii”, acesta îți apare în cu totul altă lumină. Vezi imediat că aleile „Titanilor” sint curate, că nu sint hirtii și gunoaie, că pentru acestea sint coșuri la tot pasul, că cei mici se joacă frumos, supravegheați de părinți sau de bunici, că bruneții cu banderolă roșie la mină, care anunță cu signalul închiderea parcului, ca stingerea, cu goarna, la regiment, mai pun mină și pe mătură, pe furtun și pe coasă. Și toate acestea îți lasă, evident, o impresie finală tonică.

De aceea, dacă vă nimeriți prin cartier, nu intrați în „Titanii” pe poarta principală, cea dinspre bulevardul Sălăjan, ci veniți pe din dos, dinspre fostele cărămizării. Numai așa veți putea prețui cum se cuvine parcul „Titanii” și nu-i veți mai observa toate cusururile.

ION D. GOIA

Spectacol nedorit

Vineri 16 octombrie, ora 9 dimineața. La cinematograful „Feroviar” din Capitală rula Moromeșii, film-eveniment, care — trebuie s-o spunem — în a treia săptămînă de la premieră ar fi meritat să fie programat

în continuare la o sală centrală, tîinînd seama de starea proastă a instalației de sunet a unor cinematografe, unde filmele românești au nevoie de traducere pentru a fi înțelese pe deplin. Vina noastră, însă, că nu ne-am găsit timp să-l vizionăm la „Victoria”, de exemplu. Intrăm deci în cunoștință de cauză. Doar că așteptările ne-au fost întrecute! Începe filmul care ne emoționează, ne captivează, ne cucerește... După o vreme nu se mai aude nici zgomotul gălețelor trîntite în hol de persoană care făcea curățenie. Pe ecran — secvența antologică a tăierii salcîmului. În sală se aud niște mormăieli... Pe ecran — discuția de la fierărie. Din mijlocul sălii, cineva „dă replica”. Cîteva spectatori cer liniște, dar omul bolborosește mai departe cu glas dogit. I se cere de-a dreptul să tacă. Și el nu vrea, și-o strigă cu nesimfitea ce i-o întărește băutura. Este amenințat. Nu-l pasă, zice, convins că „tăria” pe care a sorbit-o de dimineață îl va ajuta într-o eventuală înfruntare. Pe ecran — conflictul de la moară. Scena îl întărește pe bețiv, care răcește indemnuri, fără a ști cu cine tîne. Un spectator iese pentru a solicita intervenția personalului cinematografului. Dar „spectacolul” nedorit de nimeni continuă. Mă

ridic să cer ajutor. O plasațoare, probabil, se desprinde de pe un scaun din ultimul rînd și mă oprește. Se duce la „actorul” din sală și încearcă să-l scoată afară. Nu poate, nu are puterea să se lupte cu un om beat. Doi-trei bărbați i se alătură, dar nu-l răzbesc. Și-n această atmosferă, deloc potrivită, pe ecran se desfășoară scena secerîșului, și scena primei pîni din griu nou, și așa mai departe, pînă la sfîrșit... Desigur, și bețivul și-a rupt de la pahar 12 lei ca să-și plătească biletul, dar și noi, toți ceilalți spectatori, aveam dreptul la o oarecare protecție. Doar nu era vorba de o calamitate naturală! Pur și simplu trebuia oprită proiectia și, la lumină, în cîteva minute se putea restabili ordinea prin alungarea din sală a omului care nu se purta omenește.

REGHINA VIRVICI

Unde-i vaca?

Spicium dintr-o scrisoare scrisă la redacție, la care am primit și convenit răspuns oficial. Scrisoare și răspuns din care răzbate un adevăr de toată lumea știut: în creșterea și îngrijirea animalelor nu se pot obține nici măcar rezultate notabile acolo unde se umblă cu justificări, cu pro-

În viața unui om, întâlnirile pot fi faste, nefaste și neutre. Cea din anul 1980 dintre personajele noastre pare a începu să fie pornit sub auspiciul din cele mai favorabile. Până la urmă s-a dovedit a fi nefericită pentru toată lumea. S-au întâlnit și s-au cunoscut atunci doi oameni care la prima vedere nu puteau avea nimic comun unul cu altul: Samuel Predvisocar, pe atunci în vîrstă de 68 de ani, pensionar din București și Gheorghe Tomoiaș Costin, de 33 de ani, șeful Secției croitorie a C.P.D.A.M. din Vișeu de Jos, de felul lui din celălalt Vișeu, de Sus. Ar fi interesant de știut cum s-au cunoscut cei doi, ce și-au vorbit și cum s-a pus la punct viitoarea afacere, însă, deocamdată, e imposibil. S.P., condamnat 4 ani în închisoare cu executare prin muncă corecțională, grațiat conform dispoziției art. 2 din Decretul 185/1986 a decedat în toamna anului trecut în patul lui, cum se zice, G.T.C. și-a primit pe-deapsa pentru înșelăciune în paguba avutului obștesc. Alte capete de acuzare au beneficiat de clemența aceluiași decret.

Cei doi s-au întâlnit, și-au povestit probabil viețile și și-au expus năzuințele sau planurile de viitor. Fiindcă la orice vîrstă poți avea planuri de viitor.

Oare cum ar trebui să procedeze să cîștige bani mai mulți? s-a întrebant cu voce tare Gheorghe Tomoiaș.

Simplu, bănuim că a răspuns S.P., care practicase meseria de comis voiajor, de la 16 ani, iar după eliberare lucruse în aprovizionare-desfacere, cel mai adesea ca șef de serviciu. De țel, în 1978 ieșise la pensie în funcția de șef serviciu aprovizionare la Cooperativa Meșterugărească din Urziceni. S-a pot cîștiga bani buni cu etichete, numere, mărimi pentru confecții, ecusoane și alte produse de acest gen. Mici dar multe. Ușor de zis, ușor de făcut, dar greu de vîndut. S.P. s-a angajat să facă rost de comenzi la prețuri avantajoase: etichete la 0,95 în loc de 0,80

și numere mărimi la 0,40 în loc de 0,32 lei.

Samuel Predvisocar a intervenit în perioada 1980—1985 pe lângă persoane cu funcții de conducere din cadrul unor unități socialiste din țară, s-a deplasat la cooperativele meșterugărești Viitorul Dorohoi, Borcea Călărăși și altele și a obținut comenzi la prețurile promise. Între anii 1980 și 1984 a mai intervenit la I.P.P.S. Roman, I.C.R.T.I. București, Cooperativa Meșterugarul A-brud pentru alt Tomoiaș Gheorghe, Proclata de data asta, șeful Secției nasturi a Cooperativei Meșterugărești din Vișeu de Sus, „ajutîndu-l” pe acesta, de data asta, să-și vindă nasturii. De la primul a

Binevoitorul intermediar

primit în acești ani 119 000 lei, iar de la al doilea 30 000 lei.

Cum a făcut Gheorghe Tomoiaș Costin rost de bani? Timp de cinci ani și ceva a pontat fictiv mai multe persoane, a semnat și ridicat în numele lor 140 000 lei. Din acești bani, 119 000 lei i-a dat lui Predvisocar, iar restul de 21 000 i-a folosit în interes personal. În anul 1985, Gheorghe Tomoiaș Costin a convins pe Ileana Bora Pop și pe Maria Cozma să facă și ele cereri fictive pe numele unor cunoștințe, iar banii cîștigați astfel să-i dea lui pentru onorarea aceluiași datorii către binevoitorul intermediar. Și ele au suferit rigorile legii pentru sume în jur de 8 000 lei, din fericele cu suspendare de pedeapsă prin Decretul 185 din 1986.

Protagonistii poveștii nu aveau precedente penale. Erau, va să zică, la prima lor abateră. Două femei tinere, de 23—24 de ani au iată cazier.

Tomoiaș Gheorghe Costin, tatăl a doi copii minori, a aflat pe propria piele cum e viața la închisoare. Dar, pe lângă asta, va trebui să plătească solidar cu Predvisocar Samuel 119 000, numai că e imposibil ca acesta să mai fie solidar cu cineva. La el s-au găsit doar un carnet de C.E.C. cu 15 000 lei, proveniți din cei 30 000 lei dați lui de celălalt Tomoiaș, bani din fericele din buzunarul propriu, deci fără urmări penale.

Gheorghe Tomoiaș Costin a cheltuit 21 000 lei și va trebui să plătească 140 000 lei. Bineînțeles că nu înțelegerea lui cu intermediarul din 1980 i-a fost fatală, ci dorința lui de a cîștiga bani nemuncați. Pentru asta plătește acum și va mai plăti mult timp după aceea. Iertată-ne fie expresia, e hoțul păcălît și încă de două ori. Din solidar, a devenit solitar.

Peste întreaga poveste plutește o naivitate dezarmantă, vecină cu prostia. Necinstea e prezentă și evidentă, dar parcă nu ne putem opri să ne gîndim cu compasiune la cei doi copii minori, al căror tată va plăti și partea cheltuită de un altul.

În încheiere, să medităm un pic asupra celor care au făcut totuși posibilă derularea acestei afaceri care a adus atîta pagubă tuturor — a acelor persoane cu funcții de conducere care au aprobat achiziționarea unor produse cu prețuri mai mari decît cele obișnuite. De ce și cum a fost posibil să achiziționezi un produs cu 0,95 lei în loc de 0,30 lei ori să semnezi o comandă de 0,40 lei în locul uneia de 0,32 lei?

Ban cu ban se strînge leul. În cazul nostru s-au adunat vreo 140 000 lei. Niște persoane cu munci de răspundere au fost darnici cu banii statului, cu banii noștri. Fără neglijența lor, fără ușurința cu care au semnat niște hirtii, Gheorghe Tomoiaș Costin ar fi fost și astăzi un croitor cinstit și fericit.

OPREA GEORGESCU

Post scriptum

Curajul de pe urmă

Primim la redacție, într-o zi, un plic voluminos. Cuprindea o lungă scrisoare a citorva ingineri stagiați, aflați pe un șantier. În scrisoare erau dezvăluite, cu lux de amănunte, o seamă de abuzuri ale directorului antreprizei de construcții careia îi aparținea respectivul șantier. Epiștola era semnată, ar noi chemați să ne convinsem de adevărul celor ce ne fuseseră relatate. După o lungă și atentă documentare, constatăm că tinerii aveau dreptate. Abia atunci avem o primă surpriză, deloc plăcută. Unul dintre stagiați se apropie de noi, și, conspirativ, șoptește: despre mine, dacă se poate, să nu amintim! Am numit atunci, într-o clipă, acest soi de curaj —

de a demasca, dar, în același timp, de a se fofila de răspunderea implicării în elucidarea publică a cazului pe care tocmai el ni-l semnalse — curajul de plic. L-am întrebant de ce dorește să rămînă anonim, să nu-și vadă numele tipărit în articolul pe care urma să-l scriem. Cine știe... — zice el —, dacă se-ntoarce roata, dacă mai dau ochii cu fostul meu șef, dacă-i devin iar subaltern... — Dar cele din scrisoare?, continuăm a nu-i da pace —. Ei, aia e altceva, rămîne între noi...

La un timp după apariția articolului în coloanele revistei noastre, ni se adresează o altă scrisoare. Aparținea unui fost încadrat la antrepriza cu pricina. Ni se relatea, în pagini multe, cum autorul scrisorii fusese continuu persecutat de directorul cel abuziv, spunîndu-ni-se, în final, că ar avea multe de dezvăluit, fapte incomparabil mai grave decît

cele pe care le consemnasem noi în „Flacăra”. Se și iscălea, făcîndu-se, însă, a uita un singur amănunt: că el știa toate aceste lucruri cu mult înainte de începerea investigației noastre, dar, din lașitate, din comoditate, nu le făcuse cunoscute rădănilor. Curajul de pe urmă — dacă mai poate fi numit astfel fără ca formula să pară (și chiar să fie) ironică — nu e, credem, altceva decît fugă (mascată) de răspundere, lipsă de participare responsabilă la ceea ce se întîmplă în juru-ti, chiar dacă (asta e culmea!) neregulele pe care le privești cu seninătate ajung să te lovească și pe tine. A te război, după război, cu cel invins prezintă, în fond, abdicarea de la elementarul adevăr moral că singurul cîmpul de luptă se cuvine a fi teatrul deschiselor confruntări chiar și cînd e vorba de idei, de atitudini, de bătaia pentru adevăr.

DAN MUCENIC

Vă rog, biletul la control...

Un compartiment de clasa a II-a primește opt călători. În graficele C.F.R.-ului nu la fel de precis este stabilit și numărul celor care, presați de urgență, acceptă să călătorească fără loc?

În dimineața de 24 octombrie a.c., în acceleratul 422, din direcția Satu Mare către București, nu era posibil să înaintezi un pas.

Pe culoare bagajele erau înalțate pînă acopereau geamurile. Călătorii care plătesc la fel biletul, dar au dezavantajul unei călătorii de sute de kilometri în picioare, se sprijineau unul de altul, încălzindu-se, e drept, dar și fiecare mișcare a trenului era resimțită de întregul șir.

La Brașov trenul a fost, pur și simplu, luat cu așalt. În vagonul 4, în care am avut rezervat locul 56, am ajuns transpirată, după ce trecusem de Sinaia. Acesta să fie și motivul pentru care de la Brașov pînă la București nu s-a efectuat nici un control?

Pînă am reușit să determin ocupantul fără drept al locului să se ridice au trecut iar cîtiva zeci de kilometri. Abia la Ploiești m-am cuibărit lîngă fereastra care nu se închidea bine. Vîntul ne dădea copios o mină de ajutor să ne căptușim cu un guturai. Pe canapea stăteau opt persoane în loc de patru. Două femei își țineau băieții în brațe și, de cite ori îmi exprimam nedumerirea că nu a apărut controlorul, copiii erau înghesuși printre ceilalți de pe culoar. Nu m-am dumirit și m-am hotărit să nu mai aduc în discuție o profesiune care pare să producă atîtea emoții. Din sușoteli, și după reînțoarțerea celor doi băieți, am înțeles că înainte de Brașov controlorul reținuse legitimațiile părinților pentru că erau fără bilete pentru copiii trecuți de 10 ani. Flăcăii nu puteau fi „pitivi”, erau înalți, bine dezvoltăți, bucurînd orice părinte pentru aspectul lor sănătos. Din nimic, în tren, se infirpă discuțiile în compartiment, în cazul nostru și cu culoarul, deoarece ușa nu se mai putea închide de aglomerație. Fără nici o teamă, deschis, și alții declară că n-au bilet, fiind obișnuși cu acest traseu aglomerat și cu comoditatea controlorului, care a abdicat de la obligațiile lui, de la Brașov pînă la București. Se scurgeau ultimii kilometri pînă la intrarea în Capitală cînd una din cele două mame s-a întors bucuroasă și a șoptit: „Mi-a înapoiat buletinul... Cit ai picurat?... 25 de franci” (vor-bire arhaică).

Am respirat ușurată, peronul Gării de Nord din București ne-a primit cu întreaga-i prietenie. Lumea cobora greu și încet, încercînd cu bagaje, saci, pachete. Am avut suficient timp să „panoramez” vagonul în

care călătorisem. Rămîneau sute de urme că fuseseră într-adevăr o noaptea neobișnuit de lungă... Zeci de sticle răsturnate, ca la un depozit pentru colectarea lor, hirtii și resturi de mincare, mere mușcate și aruncate în colțuri, mucuri și chibrite cit pentru un debit, un strat gros de noroi pe culoare. Prezența controlorului nu ar putea sancționa și gesturile necivilizate, care urmăresc un vagon public?

Am mai aruncat o privire către vagoanele 5 și 4, ușile erau proptite fără balamale, s-au bălăngănit cît a fost drumul de lung, enervîndu-ne dar, ce e drept o drept, aducînd aer proaspăt și rece de munte. N-am mai mers de mult cu trenul. Îmi amintesc de alte însemnări critice din Flacăra și nu știu dacă e o deosebire între cele scrise atunci de colegii mei și cele văzute de mine, și sute de călători, în 24 octombrie 1987.

Biletul meu pentru decontare, fără viza controlorului, a fost întors pe față și pe dos, la serviciul de contabilitate. Ce să fac? Eu l-am ținut tot timpul pregătit pentru controlor. Îl am și acum!

CARMEN DUMITRESCU

Caietele-farsă

Ce-ai zice dacă în toate magazinele n-ai găsi decît batiste netivite? Cu marginile pur și simplu tăiate frumos și atit. Dacă am admite o asemenea glumă a producătorilor, nu ne-ar rămîne decît să ne ducem singuri la croitor cu batiste noi, ca să nu apuce să se destrame. Dar lucrul acesta este de neconceput și nimeni n-a inventat încă batistele fără tighel. În schimb s-au inventat caietele școlare care se destramă. Deși, în cazul lor, beneficiarul n-are unde se duce pentru a suplini legătura. De la părinți și copii la profesori și librari, toată lumea are bătaie de cap cu caietele care se imprăște. Cei mai lezați sînt școlarii. Caietele de 100 de file sînt cîutate, la indicația dascălilor, din clasele primare pînă la terminarea liceului. Dar, de la o vreme, nu se găsesc decît caiete lipite (fără fascicole, cu foile prinse de mîntuială doar printr-o peliculă ineficientă de adeziv). Pe măsura folosirii, filele se desprind. Pînă să termine elevul un caiet, nu mai are decît un vraf de foi terfelogite. Așa sînt și caietele de 200 de file. Caietele studentești pășesc la fel: și la ele se aplică „invenția”. Un șef de depozit de rechiziție, avînd un asemenea caiet în față, ne spunea: „Și eu folosesc la serviciu acest tip de caiet. Uitați-vă, se face varză!” Chiar nu se poate determina normalizarea unui lucru banal care dă atîta bătaie de cap? Toți copiii au dreptul la caiete bune. Caietele-farsă nu sînt decît o păcăleală inadmisibilă.

DORIN GHERGHINESCU

Note

cese verbale de mortalitate, într-un cuvînt, acolo unde zotehnia este plasată pe post de cenușăreasă. Prin urmare, Ion N. Ivașcu din satul Birzești, comuna Hîrtiești, județul Argeș, ne scrie: „În luna mai a anului trecut am incredințat păstorului de animale, Ion Birlioiu din comuna Podul Dimbovicioarei, județul Argeș, o vacă pentru pășunat. Omul se angajase să pășuneze 60 de vaci provenite de la gospodarii din comuna sa natală și din comuna noastră. Împreună cu mine și-au învoit vacile la pășunat în cireada lui Birlioiu și cetățenele Maria Dumitrache și Elena Paraschiv. Din nefericire, din totalul celor 60 de vaci, doar a mea și a celor două femei s-au... rătăcit din cireada păstorită de I.B. L-am dat în judecată pe sus-numitul și prin sentința civilă este obligat să-mi plătească suma de 5 500 lei drept despăgubire pentru vaca pierdută. Nici pînă azi nu mi-a achitat acești bani”, conchide semnatarul.

Într-adevăr, în sentința civilă se reține că I. Birlioiu trebuie să-i achite contravaloarea vacii pierdute. În răspunsul trimis redacției de către Inspectoratul sanitar veterinar Argeș se reține cam aceeași stare de fapt „ocupată” și

din sentința civilă. Cu toate acestea, Consiliul popular comunal Hîrtiești nu se lasă înduioșat de... povestea cu vaca rătăcită din cireada păstorită de Birlioiu și solicită ferm cetățeanului I.N. Ivașcu laptele stîpluat în contract. Mai mult chiar, la 9 mai 1987 îi aplică lui I.N. Ivașcu o amendă conform Decretului 94/1983, pentru neonorarea contractului.

Poate că cetățeanul Ion N. Ivașcu are dreptate, dreptatea sa fiind apărută de o sentință civilă. Pe ce se bazează însă Consiliul popular Hîrtiești cînd îl amendează pe I.N. Ivașcu? Probabil, conducerea primăriei din Hîrtiești știe și ea ce știe? Ce știe? Că niciodată Ion N. Ivașcu, muncitor la întreprinderea de autoturisme din Pitești, n-a prea iubit animalele! Una la mîină. A doua la mîină, se presupune că s-a întîmplat cu animalul ceva, că nu s-a rătăcit de cireadă. Supoziție întărită și de aspectul că îngrijitorului de vite, Ion Birlioiu, nici prin cap nu-i trece să-i plătească suma de 5 500 lei drept despăgubiri civile pentru animalul „pierdut”. El pe ce se bazează?! Nu putem intra în acest cerc al aproximărilor pentru că nimeni n-a găsit măcar petice din pielea vacii. Și-atunci?

Doar n-a înghițit-o pămîntul? Întrebarea care ne stăruie invariabil pe buze este aceasta: unde-i vaca?

DORIN SALAJAN

Bobina încurcă-lume

În magazinul de pe strada Academiei, ca de obicei, lume multă care caută piese pentru televizoarele bolnave. Dintre cei aflați în fața noastră, patru cer transformatoare ieșire linii. Este întrebarea cel mai des auzită aici. Cel care are nevoie de piesă pentru un aparat cu circuite integrate este servit prompt, în timp ce posesorii de televizoare cu lămpi Luchian, Grigorescu, Național, Miraj, Venus etc. pleacă cu mîinile în buzunarul rămînînd doar cu avantajul de a fi făcut cunoștință cu vinzătoarea. După cum ni se explică de la cooperativa Radiotehnica din Constanța, unde se fabrică aceste tipuri de transformatoare, solicitarea este foarte mare. În ultimul timp, din cauza unor defecțiuni la uzina de ferite din Urziceni, nu s-au mai primit jugurile din acest material ce

intră în construcția obiectului mult dorit. Se impune deci depanarea transformatoarelor defecte. Dar bobinele primare și secundare din anatomia acestora, care se strică cel mai des, nu se găsesc deloc. De mult timp n-au mai poposit prin rafturi, cumpărătorii au obosit să tot întrebe de ele și solicită acum toată „mașinăria” care costă 161 de lei și, după cum am văzut, este și ea scumpă la vedere. Anghel Badea, locșiorul șefului unității 21 de reparații TV din calea Plevnei, ne spune că dacă ar avea aceste piese de schimb, ar pune pe linia de plitire multe transformatoare. Dar așa, pentru o bobină de 49 de lei care „gîfite”, clientul primește înapoi tot ansamblul. Și neavînd ce face cu el, îl aruncă. Iau drumul ghelei de gunoi și miezul de ferită și cealaltă bobină care e sănătoasă. Într-o perioadă în care în lume recuperarea este una din marile resurse de materii prime, deoarece nu se pot procura bobine de schimb, sînt scoase din circuit materiale prețioase încă în stare de funcționare. Tehnicianul Grigore Macovei și colegii lui de la unitatea 75 din bulevardul 1 Mai încearcă să se descurce, încropind din 2—3 transformatoare defecte unul care să aibă viață. Dacă ar avea

bobine de schimb, le-ar repara pe toate. „Noi am produs aceste piese pînă acum cîtiva ani, ne spune Gheorghe Masalagu, șeful producției de la cooperativa din Constanța. Am sistat fabricația deoarece comerțul nu a mai comandat nici una și nu le-a reactualizat prețul”. Motivul opririi contractării? Unii oameni au încercat să facă înlocuirea bobinelor singuri și au stricat televizoarele. Nu credem că argumentul stă în totalitate în picioare, fiindcă puțini sînt cei ce se încumetă să-și sufleze mincele și să umble în măruntaiele complicate din spațiile ecranului. Majoritatea apelează la unitățile profilate pe reparații. Afilăm că Radiotehnica din Constanța a făcut apel la cooperativele din toată țara să trimită la ea transformatoarele defecte ca să reconstituie din ele unele valide. După un an doar, cei din Oradea au transmis primul colet. Hirtiele circulă viciaie, oamenii bat magazinele de echipamente TV și cumpără ridicări din umeri, iar feritele cu componente din import se îndreaptă triste spre cimitirul de deșeuri. Și asta fiindcă nu se mai produce o banală bobină de cîtiva lei. Așteptăm totuși să-i sîrbătorim a doua naștere!

FLORIN CONDURĂTEANU

Că Organizația Națiunilor Unite este o prezență necesară, că viața politică internațională de astăzi este de neconceput fără această instituție — știe toată lumea. Lucrurile se schimbă însă când e vorba de rezultatele activității ei. Aici părerile sînt împărțite, mergînd de la negarea oricărei eficiențe pînă la aprecieri entuziaste. Adevărul este, ca în multe alte cazuri, undeva la mijloc, și nu din cauze statistice sau din necesități geometrice, de simetrie, ci fiindcă așa arată faptele.

Este în afara oricărei discuții că ONU — care în cei 42 de ani de existență s-a dezvoltat continuu, numărul statelor membre crescînd de la 51, cite erau în 1945, la 159 în prezent — a jucat un rol pozitiv în viața internațională, în rezolvarea unora dintre problemele importante ale lumii contemporane. Astăzi, ONU a adus o contribuție de seamă la lichidarea sistemului colonial, la apariția a zeci de noi state independente în Africa, Asia și America Latină, la afirmarea și promovarea principiilor fundamentale ale dreptului internațional, la atenuarea stărilor conflictuale și la crearea premiselor pentru soluționarea lor pe cale politică, prin tratative, la dezvoltarea colaborării pe plan mondial în cele mai diverse domenii ale activității umane, la inițierea și desfășurarea unor însemnate programe în folosul progresului economic și social al țărilor în dezvoltare. Organizația Națiunilor Unite a fost și a rămas unicul for în care cvasitotalitatea statelor lumii își fac cunoscute an de an punctele de vedere asupra mersului evenimentelor, avansează propuneri și soluții pentru rezolvarea problemelor internaționale.

Pe de altă parte însă, multe alte chestiuni importante pentru soarta omenirii nu s-au aflat printre preocupările organizației mondiale. Firește, excludem din discuție opiniile după care ONU se face vinovată de ineficiență în sectoare care, de fapt, nu sînt de competența ei. Am arătat cu alt prilej că ONU nu este un guvern mondial, în măsură să dirijeze ea singură mersul evenimentelor pe mapamond, ci un forum care

își exercită atribuțiile prin valorificarea consensului statelor ce îl compun. Precizăm, totodată, că nefolosirea întregului potențial al ONU pentru rezolvarea efectivă a unor probleme deosebite excepțională sau neaducerea unor astfel de probleme în dezbaterile organizației nu pot fi imputate forumului mondial ca atare, ci doar acelor membri ai săi care au căutat soluții în afara ONU. Și tocmai nerespectarea deplină a prevederilor Cartei și nefolosirea me-

COMENTARIUL SĂPTĂMINII

Corespondență în practica politică

canismelor ONU investite cu răspunderea de a acționa pentru prevenirea conflictelor armate dintre state și pentru reglementarea pașnică a diferendelor internaționale au dus la perpetuarea unor stări de război în diferite regiuni ale lumii, la acte de forță și de amenințare cu forța, la abateri flagrante de la principiile și normele fundamentale ale dreptului internațional.

Aceste stări de lucruri, situația internațională în ansamblu ei au făcut ca necesitatea sporirii rolului ONU în viața internațională să constituie una din direcțiile principale ale politicii externe a României.

Achiziționarea unui fals?

În lumea specialiștilor sînt numeroase controverse cu privire la autenticitatea unor opere de artă. De multe ori se face lumină, dar sînt și împrejurări în care certitudinea se permanentizează, datorită imposibilității de a se tranșa chestiunea. Se pare că aceasta va fi și soarta unei achiziții făcute în vremea din urmă de prestigiosul Muzeu Getty. Despre acest caz a publicat recent un articol ziarul londonez „Times”.

În esență, este vorba de bănuiala că o statuie cumpărată de muzeul aflat în dreptul opera de artă greacă datînd de acum 2.500 de ani ar putea fi un fals datorat celor ce au lucrat împreună cu Rodin. Motive de suspiciune există, avînd în vedere felul cum lucra vestitul maestru. După cum s-a aflat în 1919, la doi ani de la moartea lui, Rodin folosea ca ajutorare o întrucă armată de mesteși, el mulțumindu-se să facă doar modelele sculpturilor în ipsos. Dacă era vorba ca să fie turnată în bronz, lucrarea era dată modelurilor și turnătorilor, din minile cărora ieșea statuia; dacă urma să se facă o sculptură în marmură, modelul de ipsos era dat unui meșter cioplitor.

La urma urmelor, se poate spune că nu era nici o tragedie, de vreme ce creația propriu-zisă era în mod cert a lui Rodin. Mai folosiseră și alții ajutoare. Necazul a fost însă că după moartea apreciatului sculptor, cei care-au lucrat împreună cu el au continuat activitatea de facere de statui, utilizînd modelele în ipsos pe care artistul apucase să le facă. Piața a început să fie inundată de lucrări „ilegale” semnate de Rodin. Parisul a fost martorul unui răsunător proces împotriva meșterilor turnători, a cioplitorilor în piatră, a neguștorilor de obiecte de artă și a colecționarilor implicați în facerea și manipularea de opere „în stilul lui Rodin”, cu scopul de a se îmbogăți. Aceste lucrări au fost declarate „falsuri”, deși cel mai adesea era imposibil să le deosebești de cele „legale”, recunoscute ca autentice. Așa s-a întîmplat, de exemplu, cu portretul unei femei chiliene, făcut de un modelier care a combinat un cap de ipsos de la un studiu al lui Rodin cu torsul luat de la o altă sculptură a artistului. Lucrarea a fost considerată autentică.

Revenind la statuia achiziționată de Muzeul Getty, cele mai noi date păreau a confirma ipoteza că ea este tot opera aceluiași iscusite ajutoare ale lui

Rodin. Dar cînd lucrarea a fost prezentată consiliului directorilor muzeului, în vederea perfectării achiziționării, cunoscutul specialist italian Federico Zeri a declarat că este autentică. Unii savanți au fost de acord cu el, alții și-au exprimat îndoiela. Mai ales proveniența lucrării era cu totul dubioasă. În cele din urmă cercetările specialiștilor muzeului s-au concentrat nu asupra filierei prin care a ajuns statuia acolo, ci asupra autenticității ei. Iar probleme luate din secolul ei, studiate cu cele mai moderne metode și aparate, au arătat că marmura poate ajunge în starea aceasta numai dacă a stat îngropată în pămînt mai multe secole. Așadar, statuia putea fi autentică.

Iată însă că s-a ivit o nouă întrebare: dar dacă statuia a fost făcută de ajutoarele lui Rodin utilizîndu-se marmură veche? Încă la procesul din 1919 unul din cioplitorii implicați declarase că a trebuit să vindă două statui autentice pentru a putea plăti un transport de statui antice grecești deteriorate. După spusele picturacului, din marmura veche urma să facă mulaje, așa cum procedase și Rodin. Iar dacă statuia înăuntrului grec a fost realizată dintr-o bucată de marmură care a rămas în pămînt încă din vremurile antice, aparatele au confirmat, evident, vechimea materialului.

Cu toate acestea dispute și dezvăluiri, Muzeul Getty a achiziționat sculptura, plătiind pe ea 7 milioane de dolari. Dar sînt destui specialiști care se întreabă în continuare: avem oare de-a face cu achiziționarea unui fals?

ION CODRU

Dacă ești pe listă

Scînd la horă discul video și videocaseta, numerizarea nu abandonează gîndul de a ajuta și telefonul să intre în lumea bună. Despre niște apucături modernizate ale bunului nostru camarad telefon am mai discutat pe spațiul coloanei de față. Spuneam de aptitudinea aparatului cel nou de a afișa, în clipa cînd conerica începe să sune, pe un ecran cu cristale lichide, a numărului de la care ești chemat. Ți se lasă deci dreptul de a decide: răspund... nu răspund... Dar un pas mai departe a și fost efectuat: poți lăsa o listă a numerelor de la care te așteapți să fii sunat. Orice apel în afara celor dorite bate inutil la ușă. Poate vrei să te adresezi cuiva care nu te cunoaște? Este normal să redactezi un text de prezentare, acesta urmînd a fi afișat pe ecranul cabinei telefonice de la

abonatul căutat, înainte de a fi format numărul. Acesta va permite, la nevoie, ca interlocutorul să se pregătească pentru convorbirea care îl așteaptă înarmîndu-se cu cele necesare. Se va putea rezolva și problema mesajelor pentru și de la cei plecați de acasă într-o formulă perfecționată. Devine posibil transferul convorbirii de la un post telefonic la altul, ori deplasarea mesajului primit la un alt receptor decît cel unde fusese trimis. Existența unui canal telefonic de control creează condiții pentru adaptarea dispozitivelor de reproducere. Se caută soluții pentru a transmite imagini cu înregistrări, sporind astfel capacitatea de control a rețelei. Numerizarea asigură și posibilitatea pentru abonatul teleconand.

Un sistem francez numit rețea numerică pentru servicii integrate caută să angajeze o sumă de posibilități născute prin bunăvoința telefonului. Situații în care doi interlocutori sînt despărțiți — și legați — prin mai multe tuncle de aducțiune. În condiții normale, fără alte zorzoane, rețeaua clasică poate servi la stabilirea de legături cu cei care sînt în afara numerizării. Circuitul principal numerizat este dimensionat pe 64 K biți pe secundă. Tunclele în tiparele codului numeric, mesajele circulă în pachete specifice — date, voce, imagine — succesiune de impulsuri care, în acest fel, previn interferența. O rețea „semăfor” preia grija Ținerii sub control, buna funcționare a întregului flux informațional. O sub-rețea suplimentară poate fi utilizată pentru mesagerie, pentru scurte anunțuri de la abonat la abonat.

Ne putem aștepta, evident, la personaje noi în această partitură pe care telefonul numeric este dispus s-o joace odată intrat în circuitul tehnologic aflat în vogă.

NEAGU UDROIU

Audiocărți?

S-a născut un nou termen: „audiocarta” sau cam așa ceva. Practic, comod, fără probleme. Poți alege din magazinele specializate ce dorești. Se găsește marfă pentru toate gusturile și pentru toate pungile: romane, nuvele, poezii. Ele sînt înregistrate pe casete audio. Una oră de „lectură” din „Madame Bovary” costă aproximativ 11 mărci. Lista titlurilor este foarte lungă, 12.000 și diversă — bineînțeles că nu numai capodopere ale literaturii universale, ci și foarte multe cărți facile (și nu le numim astfel!). Totul în stereo, Hi-Fi, de audiat

la casă spre a nu deranja pe nimeni și a nu fi deranjat de nimeni. În reclama ce le însoțește nu s-a omis posibilitatea de a... (era să scriu citi!) asculta în călătorii. S-a mers pînă la detaliu: nuvela „Carmen” de Prosper Merimée, înregistrată, durează 2 ore, 18 minute și 51 de secunde. Pentru cei care folosesc avionul pe ruta Frankfurt — Hong Kong se recomandă „Bertin Alexanderplatz” de Alfred Dobln (12 ore) sau „Madame Bovary” de Gustave Flaubert (13 ore și jumătate). Dacă ai răbdare și loc în bagaje, pentru călători în circuit, poți apela la cele 50 de casete înregistrate cu „Război și pace”.

Este adevărat că cititorilor li se răpește plăcerea lecturii, dar avînd căștile pe urechi, ochii și minile sînt disponibile pentru alte activități. Bibliofili nu vor mai avea plăcerea alcătuirii unor colecții. Nu vor mai admira legături deosebite, reușite grafice (dar vor fi scutiți și de greșelile de tipar sau de altă natură). Vom putea renunța la metodele de citire rapidă.

Afacerea este rentabilă, adîncind un profit, în anul 1986, numai în S.U.A., de 250 milioane de dolari. Să aibă această căutare, a literaturii gata citite, vreo legături cu milioanele de analfabeți înregistrați în țările industrializate? Un studiu pe această temă nu s-a făcut. Ar fi jenant și, oricum, studiile oficiale nu reflectă realitatea.

Creдем însă că, privitor la „audiocărți” s-ar putea face o inovație: casete cu oferte de servicii. Probabil însă că s-a considerat afacerea nerentabilă, deoarece mult, mult prea mulți șomeri sînt licențiați.

DAN DANUȚ DORU

Everestul rămîne cel mai înalt

Putem rîsufla ușurați. Nu trebuie să ne reciclăm și în acest domeniu. Everestul (numit așa după britanicul G. Everest, care, în perioada 1823/1843, a cartografiat India, dar care mai este cunoscut și sub numele de Chomolungma) rămîne cel mai înalt munte din lume. Italienii trebuie să fie dezamăgiți, după ce în vara trecută o știre publicată de presa de la Roma provocase mare senzație în întreaga țară: virful Kangoend-soenga, denumit și K 2 din aceeași munți ai Himalayei, ar fi fost cu circa 10 metri mai înalt. Ce legătură putea să aibă mărimea unui virf din masivul asiatic cu entuziasmul italienilor? Una foarte directă: dacă s-ar fi confirmat această știre, atunci meritul de

Țara noastră, președintele Nicolae Ceaușescu au militat și militează cu consecvență pentru ca ONU să-și sporească în mod hotărît contribuția la rezolvarea problemelor fundamentale ale vieții internaționale, să răspundă năzuințelor de pace, colaborare și progres social ale tuturor popoarelor. „Avînd în vedere complexitatea și gravitatea problemelor internaționale — spunea șeful statului nostru —, România se pronunță pentru creșterea rolului Organizației Națiunilor Unite, al altor organisme internaționale în soluționarea democratică a tuturor problemelor, în asigurarea colaborării și păcii”. În acest cadru se înscriu și „Considerentele și propunerile României, ale președintelui Nicolae Ceaușescu privind problemele majore ale vieții internaționale aflate pe ordinea de zi a actualei sesiuni a Adunării Generale a ONU”, prezentate și difuzate ca document oficial la Națiunile Unite. Documentul propune ca Adunarea Generală să adreseze URSS și SUA, altor state apeluri pentru încheierea încă în acest an a acordului privind eliminarea rachetelor atomice din Europa și din întreaga lume, pentru oprirea experiențelor nucleare, pentru încetarea conflictelor armate și soluționarea problemelor litigioase exclusiv pe cale pașnică, pentru un moratoriu în problema datoriilor externe. În concepția României, pentru rezolvarea tuturor acestor probleme și a altora ONU este locul cel mai potrivit.

Însă pentru ca eficiența, despre care vorbeam mai înainte, a Organizației Națiunilor Unite să se realizeze, este vitală punerea de acord a vorbeii cu fapta. Se știe că de-a lungul anilor la ONU s-au adoptat numeroase rezoluții importante, multe din ele în unanimitate, dar ele au rămas inoperante, intrucît bunele intenții expuse de reprezentanții puterilor militare n-au avut și un corespondent în latura practică a activității politice: Se impune ca un asemenea corespondent să existe obligatoriu de acum înainte. Interesele tuturor statelor, inclusiv ale puterilor militare, o cer.

ION D. GOIA

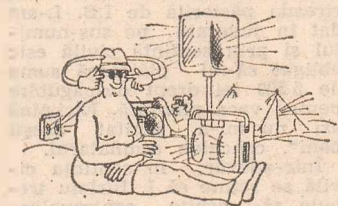
a fi fost primii oameni care au urcat pe cel mai înalt vârf muntos din lume nu au mai revenit faimosilor Hillary și Tensing care au reușit în 1953 escaladarea Everestului, cu liderilor Achille Compagnon și Lino Lacedelli, care au fost primii cuceritori ai lui K 2. Pentru o țară care a avut alpinisti celebri — să-l amintim numai pe trolezul Reinhold Messner, care, printre alte performanțe de răsunet a reușit anul trecut să devină primul om care a escaladat toate virfurile de peste opt mii de metri din Himalaya — această performanță ar fi fost un motiv de mîndrie națională.

Dar Italia este și o națiune de sportivi celebri și face play-ul și-a spus cuvîntul. O echipă de specialiști italieni a efectuat măsurătorile ce se impuneau și a ajuns la o concluzie pe care nu a tulzurat să o facă publică: Everestul rămîne numărul 1 printre gigantații muntoși ai Terrei. La o recentă sesiune a Consiliului național al cercetării din Italia, s-a anunțat că un grup de oameni de știință italieni au măsura din nou, cu ajutorul unor mijloace computerizate, care s-au aflat „în dialog” cu un satelit, munții Himalaya. Concluzia sofisticatelor măsurători a confirmat doar ordinea înălțimilor acestor virfuri de peste opt mii de metri, dar nu și înălțimea lor.

Deși Hillary și Tensing își păstrează locul în istoria alpinismului, lexiconele și hărțile vor trebui să sufere unele modificări în viitoarele lor ediții. Pentru că măsurătorile specialiștilor italieni au stabilit, cu precizia pe care o asigură în prezent cele mai moderne tehnici, că Everestul nu are numai 8.848 de metri, cum se afirmă, de pildă, în Lexiconul Meyer, ci 8.872 de metri, deci este cu 24 de metri mai înalt. Nici K 2 nu are 8.585 de metri, cum se afirmă pînă acum ci 8.616 metri.

ROMEO NADAȘAN

Lumea se amuză

După N.B.I. — R.D.G.

Cronica șoselei

Liliana merge mai departe

„Am mașină la care mă tot uit de aproape un an. O spăl mereu, îi curăț motorul, da, am învățat să fac și această operație nu tocmai potrivită pentru sexul nostru. Interiorul e în permanență lăptos, pentru că mi-am procurat un aspiratorptic. Face treaba de minune. Stimății mei părinți, se destăinuie fata prietenei sale, imi fac observație pentru fiecare firică de praf, pe care îl descoperă cu lupa, deus pe caroseria de culoare lila a mașinii noastre. Cuvântul „noastre“ e puțin nepotrivit, deoarece mașina e înscrisă pe numele părinților. Cum nici unul dintre ei, din motive de lipsă de atracție sau de chemare mai corectă, pentru conducerea auto, nu va pilota autoturismul, am fost eu desemnată pentru această importantă activitate. Conștiincioasă, silitoare, am terminat cursurile și am luat „cartea de vizită roz“ din primul foc. Nu mă laud, dar recunosc că am reflexe bune și chiar un pic mai mult, de talent, cum aprecia instructorul meu, un tip care m-a învățat multe și cărui îi sint recunoscătoare. A fost el la început cam obraznic, dar după ce l-am pus la punct s-a purtat ca un mielușel. Turb de furie pentru că nu mi se permite să mă ure la volan în adevăratul înțeles al cuvântului. „Trebuie să faci câteva mii de km cu cineva priceput în ale conducerii lingă tine, apoi te lăsăm, cum se spune în aviație, să „treci pe simplă“. Cind am început să aduc argumente în favoarea mea, tata mi-a trinitit un „Dixi“ care nu mai admite bineînțeles nici o replică. Deși am terminat facultatea, după ce n-știu nu-s măritată. I-am analizat pe potențialii candidați sub toate aspectele. Ala mototol, unde-l pui acolo stă, celălat hahaleră, îi plac băutura, cărțile (de joc, bineînțeles) și dacă s-ar putea, deși a terminat facultatea cu mine, deci are o profesie frumoasă, să-i pice totul din cer, mincare, băutura, haine, bani, n-ar fi rău deloc. Al-tul îi consideră pe toți din ju-

rul lui prosti, incapabili, el bineînțeles fiind atotștiutorul. Nu l-am putut suporta cu lăudăroșenia lui și într-o ocazie, cind discutăm în grup o problemă, de altfel elementară, de fizică, l-am incuiat, spre satisfacția colegilor care nu puteau să-l înghită din pricina infatuării sale, ce în mod proverbial, se îmbina armonios cu ignoranța. Perspective să fac exerciții de perfecționarea conducerii cu soțul n-am deci deocamdată, și chiar dacă el va apărea, am oare certitudinea că va fi și șofer? Presupunem că va întruni și această condiție. Atunci se naște o altă întrebare. Ce va răspunde la întrebarea ce i-o va pune tata: „Citi km la volan ai, flăcăule?“ Dacă cifra va cuprinde puține zerouri, poate să se considere respins la examen apriori fără a mai fi necesară vreă altă explicație. Toate acestea sint însă supoziții, ipoteze. Eu am nevoie de un om serios, bun șofer, care să stea în dreapta mea și să-mi explice niște lucruri nu teoretic, ci practic. Imi stăruie în minte vorbele lui taică-meu: „Nu uita, fetișo, tu ești acum ca un tânăr medic ce vrea să fie chirurg, dar n-a făcut nici o operație. Va fi fără îndoială un bun specialist, dacă va avea și puțin talent, dar după ce va opera câteva bune mii de pacienți“. „Și cu ce echivalează pentru mine, ca viitoare bună șoferiță, aceste mii de operații? Spune-mi, tată dragă, cind imi dai mașina, ca să trecem de la medicină la automobilism“. „Nu vreau să-mi trimiți singura fiică la sinucidere. Liliana, să găsim intii omul potrivit pentru desăvirșirea pregătirii tale. Pînă atunci fă exerciții pe strada noastră, de la o intersecție la alta. E liniștită, n-are gropi, circulația e redusă“. „Este exact cum ai trimite un puști să se plimbe cu trotineta, i-am răspuns. Nu am vrut însă să intru în conflict cu tata, prea mult țin la el. Am început apoi să-mi inventariez cunoscuții, rudele, colegii. Primul căruia i-am propus să-mi fie das-

căl la mersul meu de perfecționare, știam că e șofer de mult, un tip calm, echilibrat, m-a refuzat. „Uite ce, fosta mea colegă. Eu sint pe punctul de a mă căsători. Jumătatea mea viitoare nu e nici pe departe atit de frumoasă și nici de desteaptă ca tine. I-aș stîrni gelozia. Și apoi vara pe căldura asta, cind voi nu prea folosiți mult material pentru confecționarea îmbrăcămînții...“ „Bine, dar eu nici nu m-am gîndit la asemenea lucruri“, i-am răspuns. „Căile vieții sint citeodată tare întortocheate. Și de ce să ajungem să nu mai putem ieși din labirint?“ a fost replica lui. „Altu a acceptat. Un văr de-al doilea. Participant la raliuri, de ani de zile, și mecanic desăvirșit. Am renunțat curind la el. Stătea lingă mine ca hipnotizat. În loc să privească la drum, să-mi dea indicații, el mă studia pe mine. De două ori era să nimerim în decor. Noroc că tot eu, novicea, am salvat situația, redresînd mașina. „Bine mă, Mihai, doar îți sint verișoară. Chiar așa, nu-ți poți infringe instinctele? M-a privit exact ca un cățeluș care își cere lerta-re după o poznă“. Iată pe scurt, draga mea Marta, ce are de pătimit uneori o fată, proaspătă șoferiță, care se respectă și are nenorocul să fie ceva prea bine înzestrată de natură.

Problema Liliane s-a rezolvat. Ca norocul oricărei fete și al ei era pus, cum se zice în popor, deoparte. S-a căsătorit culmea cu un inginer auto, pilot și specialist remarcabil. Tinăra are deja la activ 10 000 de km. E încă siccită de diverși tipuri. Apropierea la citiva milimetri de autovehiculul condus de femeie, trecerile în viteză exact prin fața botului autoturismului, frînări subite în față pentru deurtare, zgomotele stridente ale claxoanelor puse în funcțiune la trecerea pe lingă autoturismul lila, sint considerate eufemistic, de autorii respectivi, drept glume nevinovate. Ce să-i faci, așa cum pe drum mai există gunoi, din păcate il mai găsim și la volanul unor autovehicule. Liliana nu se descurajează, însă. Ea merge mai departe. Exact ca șoferița de taxi din film, „deși n-o chema la fel.

VICTOR BEDA ■

Ecografia

O nouă metodă de investigare a organelor corpului omenesc este ecografia, un fel de radioscopie care însă utilizează ultrasunete, ce nu prezintă nici un pericol pentru organism. Aparatul este compus dintr-o parte mobilă, ce se plimbă pe corp și un ecran, pe care apare imaginea. În fotografie: doctorul Coleman de la „Presbyterian Hospital“, din New York, controlînd sarcina unei viitoare mame și urmărind modul de

dezvoltare a fătului, în vederea depistării din vreme a unor eventuale malformații.

Ceaiul preventor de răceli

Cercetările specialiștilor din Rostov (U.R.S.S.) au pus în evidență și o altă virtute a ceaiului, în afară de aceea cunoscută mai mult, prin care cafeina din el stimulează sistemul nervos și cel cardiovascular, fapt deosebit de eficient în anumite maladii. Este vorba de capacitatea acestuia de a preveni răcelile. În citeva întreprinderi cercetătorii sovietici au introdus, experimental, băutul unui pahar de ceai cu 15 minute înainte de masă sau la două ore după masă. Rezultatul nu s-a lăsat mult timp așteptat, numărul celor ce răceau scăzînd la jumătate. Cînd ceaiul este folosit ca mijloc profilactic, trebuie renunțat la consumul de zahăr, lapte și produse de cofetărie, care toate, spun specialiștii, contribuie la distrugerea unor substanțe din corp (catechine),

ce măresc rezistența organismului.

Originea jocului de șah

Una din numeroasele legende ce se referă la apariția jocului de șah este și aceea prezentată de poetul persan Firdusi (940—1020) într-un poem din „Cartea regilor“. În timpul luptelor pentru tron, între frații Gav și Talkhande, armata ultimului a fost zdrobită, iar conducătorul a pierit în timpul bătăliei pe spatele elefantului de pe care dirija trupele sale. Gav a fost acuzat de mama sa că și-a omorît fratele cu bună știință. Pentru a se dezvinovăți și a dovedi că totul nu a fost

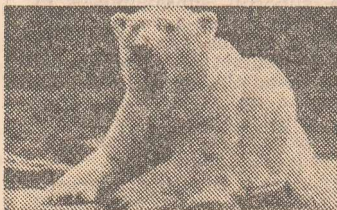
Breviar științific

decît o simplă întimplare, el a adunat înțelepții din întreaga țară. După sfatul unuia dintre ei, a construit o masă cu pătrățele pe care a așezat o serie de figurine: războinici pe cai și elefanți, în care de luptă și pedestri. Cu ajutorul lor, el a descris mamei sale mersul bății. Mai sint și alte versiuni legendare care fac din India patria șahului și explică apariția noului joc prin dorința de a reprezenta simbolic, pe o masă, mersul ostilităților. Prezența printre piesele de joc a elefantului, animal folosit frecvent în armata indiană, ca și numele de „Chaturanga“ dat inițial jocului, nume ce derivă din vechi termeni militari indieni, întăresc această presupunere. Către finele secolului V șahul pătrunde în statele asiatice, ce se aflau pe actualul teritoriu al Pakistanului și Afganistanului, precum și în sudul Asiei și Iran. Înainte se juca pînă erau luate toate piesele, azi jocul se termină cînd

regele este pus în situația „fără ieșire“, respectiv mat. Ulterior a apărut o nouă piesă „vizirul“, azi transformată în „damă“. De curind o expediție a Institutului de arheologie a Academiei de Științe din Uzbekistan a descoperit șapte figuri de șah executate din fildeș prin secolul VII—VIII, cu o mărime de 3—4 centimetri. Pionii stau într-un genunchi și țin în mina stingă un scut, iar în dreapta o sabie scurtă. Regele este așezat pe spatele a trei cai și ține în mină o măciucă. Un războinic înarmat se află pe spatele unui elefant. „Vizirul“ este așezat pe un animal masiv care privit dintr-o parte pare cal, iar din cealaltă leu. „Tura“ este o compoziție sculpturală: un vizitiu conduce doi cai, atelați la un car în care se află comandantul. În imagine doi pionii (dreapta) și războinicul (stinga) din colecția descoperită în U.R.S.S.

Convertizor solar natural

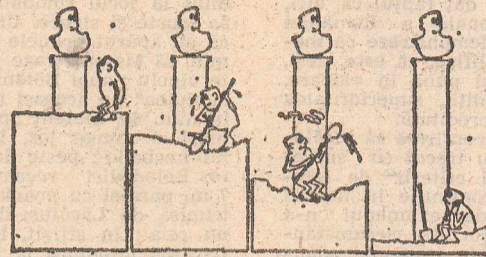
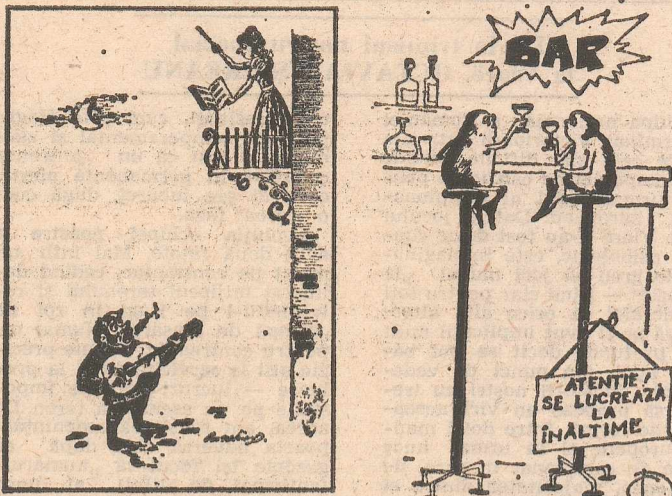
Blana ursului polar nu este albă, așa cum pare la prima vedere, ci... transparentă. La această concluzie a ajuns cercetătorul Richard Grojean, de la „Northeastern University“ din Boston. Părul pare alb datorită difracției luminii ce are loc în interiorul lui, care este gol. Deci blana este un convertizor solar natural excelent, care în prezent este studiată pentru a

se putea realiza, pe baza ei, îmbunătățirea convertizoarelor tehnice solare aflate în funcțiune. Grojean speră că va putea copia firul de păr al ursului polar realizînd fibre de sticlă, goale în interior, care să capteze lumina și să o transforme direct în căldură, chiar pe timpul cel mai frigos.

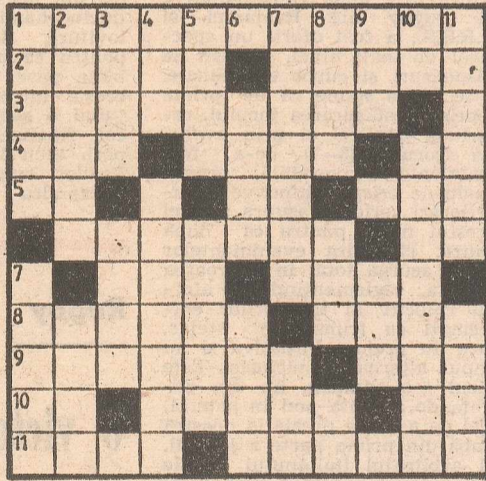
AUREL DIANU ■

Ratul

Caricaturi de CORNELIU DRĂGAN ■

Rustică

ORIZZONTAL: 1) Unitate agricolă formată prin asocierea de bunăvoie a țărănimii muncitoare, prin care se creează relații de producție socialiste la sate. 2) Referitor la agricultură — De la sat. 3) Autovehicule cu mare putere de tracțiune, folosite în agricultură pentru a remorca plugul sau alte unelte. 4) Sceptrul zeului Amon-Ra — Subdiviziunea comunei (pl.) — Intrare în cîmp! 5) Natalia Dima — Ruteniu — Figură geometrică. 6) Lucrări de desecare — Mereu înainte! 7) Poezie de Tudor Arghezi din volumul „Mărtisoare“ (2 cuv.) — Unitate de măsură pentru suprafețe de teren cu valori în jur de 4 000 mp. 8) Arat — Molecule cu sarcină pozitivă sau negativă. 9) Produs alimentar obținut prin decorticarea boabelor de griu, de orz sau de mei — Holdă de cereale. 10) Indemn pentru cai — Loc în pădure unde copacii sint rari — Lucian Oprea. 11) Personalitate, individualitate (fig.; pl.) — Udat cu apă printr-un sitsem de lucrări de îmbunătățiri funciare.

VERTICAL: 1) Grup de așezări țărănești cu un număr de locuitori mai mic decit al unui sat — Recolta pămîntului (pl.). 2) Curtea sateanului — Graminee din boabele căreia se obține făina. 3) Comuna viitorului — Legătură mare făcută din cereale păioase secerate. 4) Pachet de tutun — Reparați uneltele agricole și potcovesc caii. 5) Tip de satelit — Termen afectiv cu care, la țară, o fată se adresează flăcăului iubit. 6) Pasare de curte — Puternici. 7) Lucrare de bază în agricultură — Rînd. 8) Raite — Aici (reg.) — Particule de legătură. 9) Localitate în Nigeria — Atribuție. 10) Auxiliar al viitorului — Referitoare la o unitate de bază administrativ-economică, alcătuită din unul sau mai multe sate și condusă de un consiliu popular (fem.; sg.). 11) Harnice... lucrătoare — Sport în apă.

GHEORGHE TOIA ■

Dicționar: UAS, NU E, PAC, ERTS, OARĂ, IRE.

Dezlegarea careului din numărul trecut:

DAN; INITIAL; ETAJ; UNU; RA; BARAN; TRECE; UCE-NICI; RE; TA; T; LILA; O; ARSENE; E; IB; NEE; ORIGINI; T; RTV; VELUR; LIRICI; IMS; AU; ICI; SCAI; NAGAI; MIINE.

In preliminariile C. E.,

ALBANIA — ROMÂNIA: 0-1

VICTORIA NECESARĂ

De la trimisul nostru special
la Vlorë, OCTAVIAN ȘTIREANU

Echipa națională a României a terminat victorioasă într-una dintre cele mai dificile partide ale campaniei de calificare pentru turneul final al campionatului european. Datele jocului de la Vlorë n-au fost deloc simple: psihologic, este inimaginabil de greu să joci numai „la victorie” — fiind clar pentru toți cei de-aici că orice altă alternativă ar fi avut implicații mult mai profunde decât se pot bănuși; apoi, din punct de vedere fizic, jucătorii noștri au trebuit să probeze un virf acceptabil de formă, între două manșe europene și în urma unor etape de campionat în care, de asemenea, majoritatea dintre ei joacă sub apăsarea obligației de a câștiga. În sfârșit, corolarul tensiunii în care s-a disputat acest joc l-a dat faptul că, aici, echipa națională a României trebuia să demonstreze că merită să se calibreze, că este, deci, capabilă să-și pună în valoare, în orice condiții, superioritatea cu care era creditată.

Rezultatul confirmă că jucătorii noștri au trecut cu succes aceste „trei criterii” de competitivitate conținute în meciul cu Albania, dar examenul n-a fost deloc ușor. La circumstanțele menționate s-au mai adăugat: „găselnița” gazdelor de a programa jocul, în premieră națională, la Vlorë — fieful echipei Flamurtari („Stegarul”), foarte la modă aici de cînd a eliminat pe Partizan Belgrad și s-a întors cu numai 0-1 de la Aue; clima, caldă și umedă (peste 20 de grade la ora jocului), era foarte greu de suportat și-n tribune, darmite pe teren; terenul uscat, cu iarbă aspră și tunsă în valuri, a făcut aproape imposibil controlul balonului, chiar și de către tehni-

cieni rafinați, cum este Hagi; publicul, temperamental și zgometos, a fost ca un „antrenor colectiv” în permanentă alertă, certăreț sau iubăreț, după cum o „cerea” faza.

Evoluția echipei noastre a avut două fațete. Mai întâi am mizat pe contraatac, cedînd deliberat mijlocul terenului și retrăgîndu-l pe Hagi în rol de „rampă de lansare”. Numai că, pentru contraatac, trebuie precizie atât la serviciu, cît și la preluare — lucruri aproape imposibile pe un asemenea teren. De aceea, am reușit să amenințăm poarta adversă abia după ce gazdele își făcuseră „numărul” (anticipat, de altfel), al unor atacuri purtate mai degrabă din entuziasm decît din resurse tactice și după ce am trecut mai mult la jocul combativ, cu pase scurte și sigure. Urmare este că au apărut primele ocazii: în min. 28 Mateuș trage puțin peste vinclu; apoi Böldeni trimite o „ghiulea” pe aceeași traiectorie; în min. 40, Mateuș „pune” prea încet o minge jos, în dreapta lui Lebellio; peste două minute, Belodedici recentrează la 7 m, paralel cu poarta, o minge trimisă de Lăcătuș, dar nimeni nu reia; în sfârșit, în min. 44 Lăcătuș ne-aduce la un pas de infarct, trimițînd pe lângă de la numai 3-4 metri, singur cu ecranul porții în față, o minge perfect centrată de Hagi! Se înșinua un fel de superstiție: venerabilul Lebellio (36 de ani) avea o băfă fără margini, ai noștri reușind să-l „pună în mină”, cum se spune.

În repriza a doua, echipa noastră se instalează la timona jocului, tricolorii apărînd mai mulți și mai des la finalizare. În min. 55 se petrece o fază ce avea să cîntărească greu în eco-

nomia jocului: Hagi îl lansează pe Lăcătuș, centrare a acestuia spre colțul lung de unde Klein reia, dar intrînd în „coliziune” cu vajnicul Lebellio, care se accidentează, fără a fi schimbat; cornerul care urmează e executat de pe stînga de Lăcătuș, Andone recentrează spre centrul careului mic de unde Klein trimite cu capul pe lângă. În sfârșit, în min. 63, Lăcătuș îl angajează „printre” pe Cămătaru, deviere spre același Klein, care parcă tot prezîmtea ceva, și acesta, aflat într-un unghi mort, ca pentru un corner scurt, în loc să centerze, cum se aștepta toată lumea, trimite puternic spre poartă, îndoiindu-l iarăși pe Lebellio care intră cu minge cu

tot în plasă: 1-0 pentru România!

După gol, jocul nu mai are istoric, echipa noastră evoluînd „profesionist”, ca pentru menținerea rezultatului. E bine și așa: la Sevilla, am jucat bine și spectaculos, dar asta nu ne-a încălzit cu nimic, din moment ce am pierdut cu 0-1 în fața Spaniei; aici am jucat mai puțin bine, dar am câștigat.

Inchel cu o mențiune care merită detaliată într-o revenire ulterioară și anume că această victorie este nemijlocit legată de modul în care conducerea federației a reușit să repotezeze în ochii tuturor, măcar pentru acest meci, ideea de echipă națională, „survolind” sau asimila-

lind, cu tact și inteligență, orgoliile ce se derulează în campionat. Simptomatice sînt, de pildă, câteva lucruri: Lucescu și Iordănescu au fost aici cam tot timpul împreună; naționala a început cu „axul” Andone — Mateuș — Cămătaru, care a dat satisfacție tot meciului; Jenei a avut forța să facă un „dublă sacrificiu”, de damă și turn, înlocuindu-i pe Hagi și Lăcătuș, parca pentru a ilustra faptul că nu totdeauna calibrul pieselor de pe tablă e decisiv în câștigarea partidei, ci și cîmpurile pe care le domină; în sfârșit, nu este neglijabilă constatarea că naționala României a terminat victorioasă acest joc avîndu-i în teren pe Rednic, Mateuș, Andone și Klein, adică patru din cei mai contestați jucători ai mandatului precedent.

O primă concluzie se impune de la sine: am câștigat un joc care trebuia neapărat câștigat. Dar pentru a triumfa și la Vloră, procesul incipient de aducere în prim-plan a intereselor echipei naționale în raport cu ale cluburilor trebuie amplificat astfel încît, pe 18 noiembrie, reprezentativa noastră să fie la apogeul formei sportive, al potențialului psihologic și de joc. Misiune extrem de grea pentru cei care „orchestreză” această familie a tricolorilor, dar pe care sperăm s-o ducă la bun sfârșit. Deocamdată, felicitări tuturor celor care, din teren sau din afara lui au contribuit la realizarea acestei victorii. Dintre toți, îi amintim aici doar pe jucători, adică: Lung — Iovan, Andone, Belodedici, Ungureanu — Mateuș, Böldeni, Klein, Hagi (Rednic) — Lăcătuș (Pițurcă), Cămătaru, precum și pe antrenorii Emerich Jenei și Cornel Drăgușin. Încă o dată, felicitări!

Arbitrajul olandezului Van Switthen a fost nu numai ireproșabil, ci și exemplar prin finețe și eleganță.

Imagine din partida tur cu Albania în care, după cum se vede, Klein a avut aceeași predilecție pentru atac; de data aceasta — a și finalizat!

Fotografie de PAUL AGARICI

Pentru nenumerosul public ieșean, venit în duminică trecută la Stadionul din Copou să urmărească întîlnirea internațională din cadrul Cupei FIRA dintre cele două reprezentative de rugby ale României și U.R.S.S., a fost oferit un spectacol de înalt nivel, nelipsit de suspensuri și curbe emoționale.

Se poate spune că în prima repriză desfășurarea jocului, reflectată de altfel și prin evoluția scorului (3-7), ne-a fost realmente defavorabilă, provocîndu-ne crispări afective și îngrijorări serioase asupra soartei acestui meci, pentru că după pauză, clepsidra evenimentelor să se scurgă total în favoarea noastră, reglementîndu-se efortul colectiv al tricolorilor emblemați cu frunza de stejar, care au preluat inițiativa și au impus alternativa victoriei. Este cazul s-o spunem, nu din dorința de a căuta nod în papură, nici de a scuza prestația noastră slabă din prima parte a jocului, că arbitrajul italianului Natale Natamuro s-a arătat prea tolerant cu jocul în ofsaid al sovieticilor la momentele fixe de joc, ca și la grămizile spontane, stînjîndu-ne, astfel, organizarea atacurilor și securitatea jocului pe trei sferturi. La această, s-a adăugat și supremația în tușe a echipei adverse, prin detenta și gabaritul superior al lui Socolov, flancat de Strelnicov, Kușnariev și Tihonov, cărora doar cu greu le-au răspuns Laurențiu și Dumitras.

Pe scurt, filmul meciului a marcat următoarea evoluție: Se începe în nota noastră de impecabilitate și chiar în minutul 4 de joc, Paraschiv pleacă decis pe lângă grămadă fiind gata să înscrie un eseu, dar arbitrul se opune, oferindu-ne în schimb o lovitură de pedeapsă pentru un ofsaid deliberat în loc să aplice regula avantajului. Transformarea noastră Alexandru, nefiînd „în picior”, ratează două bune lovituri (de pedeapsă și drop-gol), pentru că, spre mijlocul reprizei, la o margine prost organizată și neatent jucată, Hăirulin și înscrie din apropierea buturilor noastre: 0-4, — fără transformare. Uvertura noastră, același Alexandru, se remarcă printr-o lovitură tactică pentru aripa Toader, care însă ratează prinderea. Tot Alexandru mai ratează o lovitură de pedeapsă de la 25 m, pentru că, în sfârșit, să transforme alta: 3-4. În ciuda vremelnice noastre dominări, Alexandru mai ratează un drop, pentru că Mironov să nu-l

imite, stabilind scorul pauzei: 3-4, cu neliniștitorul avantaj sovietic.

După pauză, echipa noastră se dovedește lucidă și revigorată atacînd insistenț, Alexandru reducînd handicapul printr-o nouă lovitură de pedeapsă: 6-7, pentru ca apoi, în urma unei bune pase, Tinca să forțeze o breșă, întreaga echipă dezlănțuînd o sarjă de mare spectacol, finalizată printr-un superb eseu la centru de către Toader, transformat de boterul Alexandru: 12-7! Întoarcerea

— pe care am avut-o în repriza a doua, a fost un fel de

Rugby

0 victorie fermă:

România — U.R.S.S.

18-10 (3-7)

scorului fi bulversează pe adversari, ei mai realizînd, totuși prin Slusar un drop: 12-10, anihilat printr-o lovitură de picior a lui Alexandru (15-10), tot el stabilind și scorul final: 18-10, care, pe lângă o fermă victorie, trebuie subliniat faptul că finalul partidei a însemnat o copleșitoare presiune a grămizii noastre dezlănțuite, realizînd două intrări în but, neacordate însă, deși arbitrajul s-a arătat mai atent acum la greselile repetate.

Felicitîndu-i pentru angajamentul lor total, salutăm cu bucurie victoria categorică și meritata a tricolorilor noștri. Iată cele două formații: U.R.S.S. — Zuev, Korolihin, Mironov, Andriev, Pașin, Slusar, Franțuzov, Tihonov, Plodnir, Kușnariev, Strelnicov, Socolov Kirpa, Hairulin, Malicov. ROMÂNIA — Piti, Toader Lungu, Tinca, Tofan, Alexandru, Paraschiv, Murariu, Laurențiu, Dumitras, Dumitru, Vereș, Leonte, Colibă, Băcan (Pețrișor).

După terminarea meciului, am spicuit câteva impresii asupra

lui. Vicepreședintele F.R. Rugby, C. Cramăr, ne-a declarat: „În ideea de reconstrucție pe care merge noul birou federal, rugbyștii noștri au arătat azi că se înscriu în preocupările noastre de redresare. S-a trecut un examen destul de greu, dar adevăratul examen îl reprezintă Franța, mai complicat și în deplasare. Pe viitor, trebuie să funcționeze mai bine presingul general, la toate nivelele, îmbunătățîndu-se permanent pregătirea fizică.”

Antrenorul echipei, profesorul Mihai Naca, a fost succint, ca de obicei: „Am avut o primă repriză proastă, în care, de ce ne-a fost frică, n-am scăpat și anume de jocul la tușe, dominînd în schimb grămizile ordonate și îmbunătățînd treptat întregul joc. În repriza a doua, excelentă, am recîștigat și unele margini, dominînd apoi total. Remarc debutul celor trei: Cocioabă, Tinca și Piti.”

Căpitanul echipei naționale, Mircea Paraschiv a fost mai explicit: „Mă bucur că, de data asta, cele două generații au reușit să se exprime pozitiv. Dumitru, din generația de aur, precum și cei tineri și-au făcut datoria. Ne-am însușit unele lucruri din cele văzute în Noua Zeelandă, referitor la grămizi spontane, grupare promptă, atac din nou. Totdeauna echipa sovietică ne-a fost un adversar dificil, prin forță, gabarit și pregătire fizică, avînd și o grămadă impunătoare în greutate și alonje. Am studiat cu atenție jocul lor remarcabil cu Italia (16-12) pe video-casetă și am căutat să contracaram prin buscularea marginii, circulația rapidă a jucătorilor și balonului, prin suportul supranumeric în atac, ceea ce ne-a reușit. Dumitru a condus grămada la un joc de contact aproape de nivel mondial. Sigur, jocul cu Franța e un examen de diplomă, totuși dorim să jucăm cît mai aproape de valoarea acestui redutabil adversar.”

Mihalache Dumitru, antrenorul federal, a mai precizat: „E o victorie care ne onorează. Colectivul a corespuns printr-o armonioasă alcătuire și un spirit unitar.”

Fie ca toate aceste argumente și rezolvări să ne aducă noi satisfacții într-un viitor cît mai apropiat. Deocamdată, resimț încă fiorul bucuriei acestei ferme victorii!

TUDOR GEORGE

Civilizația sportului

Schimbare de ton

Roxana Iordache, Șos. Nicolae Titulescu, bloc 3, București: „În numele fair play-ului, al aspirației către spectacol și performanță, în numele civilizației sportive, fac o propunere. Tot așa cum s-a readoptat decizia notării jucătorilor, n-ar strica să primească și publicul spectator o notă pe măsura comportării sale. Propun astfel ca, acordîndu-se note spectatorilor, publicul care are pe parcursul a 3 etape o medie sub nota 9 să primească un cartonaș roșu, aceasta însemnînd penalizarea echipei favorite, obligată să joace o etapă cu porțile închise. De ce am propus o medie limită atât de mare? Fiîndcă este firesc să ne crească exigența nu numai întru performanță, ci și cea privind finuta sportivă, exigența publicului spectator cu sine însuși: respectul pentru ambele echipe, pentru spectatorul — sau spectroscopul! — de alături.”

Din păcate nu așa se întîmplă totdeauna. La destule partide de fotbal unii spectatori au o atitudine care compromite statutul spectatorului de fotbal, maculînd plăcerea spectatorului și bucuria de frumos, nedumerind pur și simplu. Atitudinea aceasta este îngrijorătoare prin faptul că, din păcate, poate fi dovada unei mentalități... ciudate.

În ce sens? În sensul că, deși în mod normal valoarea bucurii și incită la autodepășire, la o prezență generală pe măsura acestei valori se întîmplă uneori la noi ca ea să trezească resentimente și impulsuri distructive. Astfel, pe un stadion arhiplin n-am putut depista o „galerie” argeșeană în adevăratul sens al cuvîntului ci numai un haos de injurii, o „huiduia” generală care ce-i mai grav, incită la anti-joc cu vorbe imposibile de redat. „Dă-i la oase, rupe-l, să-l mănînce cîinii” — sînt expresiile dintre cele ce mi-a fost dat să le aud.

În campionat se pregătesc marile întreceri internaționale. Însă așa le pregătim, în acest climat cel puțin bizar? Atitudinea unor spectatori — de-ar fi numai un accident — pune în evidență o mentalitate care, în loc să îndemne la exigență, la creșterea altor și altor echipe de valoare, incită cu o violență de neînțeles la tragerea chiar în jos, la nivelarea valorilor în sens peiorativ. Este, oare, capabil să susțină o eventuală prezență europeană un public dispus să bagatelizeze chiar și gesturile de sportivitate?

De ce această răutate care frizează inconștiența? Cui folosește? Vrem performanțe internaționale, dar alterăm climatul de acasă lovînd în ideea partenerei de joc. Închei readucînd în memorie — pentru noi toți — nu prea de mult scrisele cuvinte ale lui Radu Coșasu: „A ride prosteste, cînd nu oribil, de o echipă... nu e o chestie de ironie, de maliție, de ranchiună, în rivalitățile sportive, ci un fenomen sufletesc.”

Sportul întruținează întii de toate demnitatea umană. Este de înțeles ca exemplul unei echipe valoroase să trezească orgoliu. E chiar foarte bine. Dar nu orgoliu „leneș”, adică vanități care să vrea totul de-a gata și dintr-o dată, ci orgoliu autentice, în primul rînd de autodepășire care să propulzeze spre înalt și (cît mai multe) alte echipe românești. Însă nu prin orice mijloace. Și nu cu orice preț.

CRISTIAN ȚOPESCU

Imposibila surpriză

De la 3-1 în favoarea ei își începe Steaua meciul retur cu Omonia Nicosia. Avantajul pare doar la prima vedere fragil. În realitate, Omoniei îi va fi foarte greu — și noi, n-avem încotro, dorim chiar să-i fie imposibil — să refacă handicapul și să obțină calificarea. E-adevărât, nimeni nu contestă, fotbalul cipurilor cunoaște un frumos reviriment, un moment de maturizare demonstrat de unele rezultate bune pe care le-a înregistrat. Dar e greu de crezut că experiența elevilor lui A. Iordănescu și R. Troi, căliți în focul unor dispute sportive memorabile, poate fi atinsă în clipa de față de o formație cum este Omonia, alcătuită, ce-i drept, din jucători ambicioși, dirzi, dar fără veleitățile unor stele de primă mărime. Diferența dintre Steaua și Omonia este aceea dintre un mare talent și un bun meșteșugar. Cel de-al doilea execută corect, chiar ireproșabil, ceea ce i se cere, dar nu va avea niciodată imaginația imprevizibilă a celui dintâi. Iar Steaua își bazează jocul tocmai pe fantasia debordantă a jucătorilor săi, capabili să conducă într-o multitudine de feluri acțiunile de atac și să apeleze la cele mai neașteptate soluții pentru a-și realiza țelurile pe terenul de joc. Practic, e vorba de o echipă pentru care fotbalul nu mai are secrete de la o vreme încoace, făcând parte din acea categorie selectă a marilor valori din Europa. Pornind de la astfel de premise, nu se poate, nu are cum să se poată ca Steaua să rateze calificarea în sferturile de finală ale Cupei campionilor europeni. De aceea, să așteptăm cu încredere primăvara. Oare în compania cărei echipe străine se va încerca atunci pe Ghencea întrarea în semifinale?

GEORGE ARION

Dificultăți și speranțe

Cine n-ar fi dorit ca în dreptul noii noastre reprezentante în Cupa U.E.F.A., Victoria București, să poată fi trecută încă o izbindă care să alimenteze îndrăzneala speranțelor legate de o mult prea frumoasă calificare? N-a fost să fie așa și asta din mai multe motive. Erau cunoscute forța de joc, maturitatea și tenacitatea precum și cartea de vizită ce fac din Dinamo Tbilisi un adversar de temut. Pentru contracararea atuurilor echipei gruzine (deținătoarea unor remarcabile performanțe și a unui lot cu multe nume sonore), dorința de afirmare a

țin experimentat, n-a fost decît o soluție de compromis. Ca urmare, golurile oaspeților au sancționat prompt lipsa de decizie din momentele în care Cedia (minutul 3) și, mai apoi, Şenghelia (minutul 20) au fost serviți în careu. Să mai adăugăm la acestea nerecuperarea portarului Nițu, care și-ar fi putut așeza poate mai inspirat apărarea imediată, absența virfului Nuță și slabul randament al lui Henzel, revenit și el după o accidentare, și vom avea toate datele acelei premature dezachilibrări a unei echipe ce promitea și ar fi putut mai mult. A dovedit-o cea de-a doua repriză a întîlnirii cînd eforturile lui Augustin, Cojocaru și Vaișcovici, care s-au văzut cel mai mult în acest joc, coroborate cu o evoluție mai exactă și mai lipsită de trac a celorlalți coechipieri, au adus golul din minu-

La răscruce de gânduri

Revenind asupra meciului cu Brøndby Copenhaga de-acum o săptămînă, încheiat după cum se știe, cu scorul de 3-0 în favoarea danezilor, trebuie să spunem că Sportul studențesc a ratat obținerea unui rezultat bun în fața unei echipe extrem de puternice. Ne gîndim, în primul rînd, la faptul că danezii n-au prins o zi tocmai fericită. Singurul lor gol, din acțiune, adică ultimul, a fost urmare a unei evidente poziții de ofsaid (apropro de arbitraj, luxemburghezii avîndu-l „în frunte” pe R. Philipp n-au fost, cum s-ar putea crede, doar naivi, ci și rău intenționați, dacă ar fi să judecăm nu numai faza golului trei, ci și ploaia de cartonașe galbene

tădată. Exceptînd acele minute, echipa studenților a jucat la Copenhaga cam ceea ce joacă în campionatul nostru. Fără îndoială, a cîntărit mult și faptul că echipa are un nou cuplu de antrenori. Iorgulescu și Cazan, Apropo de noii antrenori, sîntem convinși că Ticleanu, un jucător cu experiență, sau chiar și Stănicu, deși crud încă și de parte de-a fi valoarea ce se anunța, ar fi fost mult mai necesari și utili decît Sorin Răducanu, care în foarte rarele faze de atac, abia dacă s-a întîlnit cu mingea). Dincolo de acest aspect, trebuie avut în vedere faptul deloc îmbucurător că echipa joacă așa cum joacă de foarte multă vreme, adică fără prea multe idei tactice, ba chiar și fără o mobilizare interioară specifică celor ce vor și cred în victorie. Se pare că meciul de la Katowice a fost doar o întîmplare, o fericită întîmplare. În clipa de față, cu o echipă „decimată” de ploaia de cartonașe galbene de la Copenhaga (este suficient să amintim că, de exemplu, Cristea nu va juca, avînd două cartonașe), Sportul nu poate emite pretenții pentru meciul retur cu Brøndby. Se poate mobiliza, însă, pentru o comportare onorabilă, inclusiv pentru o victorie, ceea ce ni se pare un obiectiv greu de atins, dar posibil, totuși. Problema numărului unu, însă, a acestei frumoase echipe în rîndurile căreia activează o seamă de jucători de cîrtă valoare (Coras, Ticleanu, Bozeșan, Pană, Mircea Popa, Mihail Marian și Cristea, plus portarii Cristian și Răzvan Voicila) este aceea a depășirii crizei în care se află, criză perfect ilustrată de numi cele două puncte obținute pînă în clipa de față într-un campionat aflat dincolo de jumătatea turului. Aceasta este principala problemă, o adevărată probă de foc, aflată în fața conducerii clubului și a noilor antrenori, căror trebuie să li se acorde încredere în continuare, pentru că atît Iorgulescu, cît și Cazan, sînt cei mai avizați cunoșcători ai situației de fapt în care se găsește echipa.

VICTOR NIȚA

Fotbal: cupele europene

celor de la Victoria, își dă seama oricine, era insuficientă dacă n-ar fi fost întemeiată pe o apreciere realistă a propriilor posibilități. Mobilizarea pe care se miza în încercarea de a depăși un adversar mai experimentat n-a putut fi, din păcate, fructificată în întîlnirea de la București. O contribuție decisivă au avut-o, în această direcție, indisponibilitățile, mai vechi și mai noi, între care absența lui C. Solomon a fost cel mai acut resimțită. Angrenajul defensiv al Victoriei, care-și omogenizase în meciurile anterioare o formulă eficientă, cu Solomon libero și Mirea la marcaj, a fost astfel dereglat, iar trecerea neprevăzută și precipitată a celui din urmă în postura de ultim apărător înaintea buturilor, impusă și de mai vechea absență a lui Zare, indisponibil încă, și folosirea la marcaj a lui Ursu, un jucător mai pu-

tul 67 și reechilibrarea unei partide care, dacă n-ar fi fost presărată în această parte a sa cu câteva inexplicabile „omisiuni” ale arbitrilor Rössner (minutul 47 — fault în careu asupra lui Vaișcovici la o pătrundere pe stînga și minutul 75 — henț clar al lui Kefusvili în suprafața de pedeapsă, trecute cu vederea), s-ar fi putut încheia cel puțin cu un scor egal. Așa, iată, în perspectiva returului de la Tbilisi, speranțele Victoriei au fost mult diminuate mîrindu-i-se, proporțional, dificultățile. Sîntem siguri însă că inimoasa conducere a clubului, antrenorii și, nu în ultimul rînd, jucătorii bucureșteni, printr-o analiză serioasă și competență, vor găsi cele mai bune soluții, acum cînd nu este încă totul pierdut, pentru o comportare pe măsura valorii și ambiției dovedite în atîtea alte rînduri.

CONSTANTIN DRAGOMIR

pe care a abătut-o asupra Sportului, celelalte două goluri fiind înscrise din două faze fixe, adică o lovitură liberă de la aproximativ 17 metri și un penalty. E-adevărât, Brøndby și-a creat numeroase alte faze de gol, dar, fie că a apărut Cristian, fie că s-au opus, de două ori barele, fie că danezii au ratat din poziții mai mult decît favorabile; totuși, scorul putea fi (întîmplător, dar putea fi) foarte strîns. Din păcate, avînd în fața o echipă bună, dar, în acea zi, puțin dezarticulată, Sportul studențesc nu și-a putut valorifica șansa, deși așa cum s-a apreciat, a jucat peste nota sa obișnuită din campionat. Singurele momente în care Sportul a jucat de la egal la egal cu valoroasa sa adversară au fost primele 10 minute ale reprizei a doua, cînd a controlat cu autoritate jocul la mijlocul terenului. A fost perioada în care Sportul ne-a adus aminte de extraordinarul ei meci de la Katowice, sau de Sportul de al-

Handbal masculin

Jumătatea cursei

O dată cu etapa disputată duminică trecută, cea care a programat și derby-ul bucureștean Steaua — Dinamo, am consecut încheierea primei părți a întrecerilor eșalonului de elită al handbalului nostru și, prin rezultatele înregistrate, o interesantă regrupare a forțelor angajate în luptă pentru titlu, prefigurînd un retur fierbinte. Această primă jumătate de cursă o așază în fruntea ierarhiei pe Steaua (29 p.), campioana de anul trecut, urmată la mică distanță de H.C. Minaștur Baia Mare (28 p.) și Politehnica Timișoara (27 p.). Un trio care urmează să ne reprezinte în aceste zile în întîlnirile programate de turul II al Cupei europene și care pune la dispoziția lotului național o bună parte din componenții săi. Situația lor în perimetrul animat de disputa pentru supremăție precum și configurația citorva partide ale turului ce au avut loc între aceste echipe uneori dincolo de limite admise, cu mult prea multe eliminări și descalificări, prin raportare la tradiționala confruntare bucureșteană, ridi-

că semne de întrebare la care se cere un răspuns cît mai urgent. Sigur, Dinamo este și ea una dintre fruntașele campionatului, aspirantă în atîtea rînduri la titlu, deținătoare a unui remarcabil palmares dar, în întîlnirea de duminică, desfășurată de altfel într-un spirit de sportivitate perfectă, faptul că și-a depășit adversara într-un mod categoric, la toate capitolele, trebuie să dea de gîndit antrenorilor și jucătorilor campioanei noastre. Primele minute ale meciului au stat sub semnul echilibrului (1-1, minutul 2 și 2-2, minutul 5) dar Steaua, care n-a condus niciodată pe tot parcursul partidei, avea să piardă din ce în ce mai vizibil teren în fața adversarei sale care și-a asigurat rapid o diferență de două-trei goluri pînă în finalul primei reprize. După pauză Steaua avea să obțină din nou egalitatea (14-14, minutul 33) dar eficiența funcționării angrenajului dinamovist și multe imprecizii din jocul steliștilor au anulat orice speranță într-o dorită echilibrare. Lipsiți de contribuția lui Vasile Stingă, greșind mult în fața unei apărări agresive, bine organizate, steliștii se vor vedea în scurtă vreme conduși din nou la o diferență care în minutul 52 era de opt goluri (19-27). Elevii antrenorilor Ghi-

ță Licu și Valentin Samungi au reușit astfel nu doar să cîștige o întîlnire de orgoliu ci mai ales să demonstreze că eforturile de a contura o echipă solidă, cu personalitate, se află într-un stadiu înaintat, așa încît în retur să poată juca un rol important în desemnarea ordinii podiumului. La egalitate de puncte cu Politehnica Timișoara, cu un lot în care tinerii Robert Licu, Cristian Zaharia și Vasile Cocuz confirmă iar experimentații, între care Claudiu Ionescu a făcut o partidă excelentă, își reafirmă valoarea, Dinamo relansează, iată, o dispută ce se vrea și mai disciplinată și mai atractivă și din care handbalul românesc nu va avea decît de cîștigat.

D. CONSTANTIN

Semi-finala campionatului național de GO

Nu cu mult timp în urmă, sub egida Federației Române de Șah a fost constituită o Comisie de Șah Electronic și Jocuri

Fotografie de ALEXANDRU SZÉKELY

Logice, oficializîndu-se astfel, printre altele, și GO-ul, anticul și în același timp foarte modernul sport al minții pe care

de vreo cinci ani încoace îl popularizează cu neostîit energie matematicianul Gheorghe Păun. În organizarea Subcomisiei de GO a acestei comisii, săptămîna trecută a avut loc în București, la Complexul cultural-sportiv studențesc „Tei”, semifinalele ediției întâi a campionatului național de profil. Au participat 16 jucători din București, Brașov, Timișoara, Tg. Ocna, Vatra Dornei și Iași, calificați în urma fazei anterioare, de masă, a competiției. Disputa a fost pasionantă, nu lipsită de surprize. S-au calificat pentru finală următorii șase jucători: Lucrețiu Calotă (neinvins), Cristian Gavrilă și Sergiu Irimie, toți trei din Brașov, Bogdan Șburlea și Alexandru Butnariu din București, Cristian Cobeli din Vatra Dornei. Finala este programată la Herculane, între 19-22 noiembrie, în cadrul unui inedit Festival al Jocurilor Logice, organizat de Federația Română de Șah. În paralel, va avea loc și un turneu open, la care este așteptată o participare masivă a jucătorilor de GO din toată țara.

Asistăm, iată, la maturizarea unui nou sport „inteligent” și acest lucru nu poate decît să ne bucure, pentru că, nu-i așa?, „nu-i de lipsă fosforul pe-aici”...

OCTAVIAN ȘTIREANU

● Așa cum se întîmpla cu cîteva decenii în urmă cu englezii, fotbalistii italieni par să se mulțumească doar cu campionatul intern. Dacă fiii Albionului o făceau din mindrie — inventatorii jocului cu balonul rotund au caducisat să participe la „mondiale” abia în 1950 —, peninsula lor, cu întrecerea lor multinațională, ne dau impresia că își crută forțele pentru scudeto. Altfel cum să explici eliminarea lui Napoli din primul tur al cupei europene doi ani consecutiv și, mai ales, ceea ce presa lor a numit „miercurea neagră”, cu A.C. Milan, Internazionale (în fața finlandezilor de la Pallaseura 1), Atalanta și Juventus toate învinse, primele două chiar pe teren propriu. Aceleași formații din capitala Lombardiei au cucerit, apoi, după numai trei zile, în campionat

cite două puncte în deplasare... ● Asociația mondială a boxului (W.B.C.) a hotărît la ultimul congres, ținut la San Jose de Costa Rica, să reducă numărul reprizelor în meciurile pentru titlul mondial de la 15 la 12. Măsură așteptată și salutară. Pentru istorie, să amintim că primele reguli general recunoscute — cele ale marchizului de Queensberry (1867) — nu prevedeau o limită în ce privește numărul reprizelor ● Dar congresul W.B.A. a luat și o decizie foarte controversată, mărînd numărul categoriilor de la 15 la 17! Au fost introduse categoriile „pai” și „supermijlocie”. În curînd, la box, se va folosi cîntarul farmaceutic... ● Celebrul jochu britanic, învingător în mai toate clasicele de galop, Lester Piggott, a fost condamnat de un tribunal din Ipswich la trei ani închisoare,

după un accident rutier de care s-a făcut vinovat anul trecut. Lester Piggott, în vîrstă de 51 de ani, conducea în stare de ebrietate. ● Președintele Fe-

Toată lumea face sport

deratului vest-german de fotbal, Hermann Neuberger, care deține și funcția de președinte al Comitetului de organizare a „EURO '88”, a declarat că, după estimările sale, la viitorul turneu final, ce va fi găzduit între 10 și 25 iunie de opt sta-

dioane din R.F. Germania, vor fi prezenți aproximativ 700 000 spectatori, adică locurile vor fi ocupate în proporție de 70 la sută. Optimismul oficialului vest-german este chiar mai mare, dacă e să ne luăm după această, cum să-i zicem, interesantă adăugire: „Numărul spectatorilor ar putea fi chiar superior dacă s-ar califica formații precum cele ale Italiei, Spaniei, Danemarcei și Olandei. În ce privește prima și ultima formație, H. Neuberger poate sta închișt... ● Primul tenisman calificat sigur la „Turneul campionilor” (arena „Madison Square Garden” din New York — 2-7 decembrie) este Ivan Lendl. Pentru celelalte 7 locuri se așteaptă ultimele turnee. Apropo de tenis, Americanului John McEnroe îi prînd sancțiunile, el cîștigînd în lunile de suspendare două

turnee demonstrative, mai bine remunerate decît competițiile oficiale disputate în același interval. Într-o astfel de situație, vă imaginați eficiența măsurilor disciplinare ale Federației internaționale! ● Compania de aviație olandeză „Martinair” a dat publicității un comunicat în care a anunțat că nu va admite la bordul avioanelor sale suporteri formației Feyenoord Rotterdam. Cursa Amsterdam — Aberdeen (în Scoția au jucat cei de la Feyenoord, în „Cupa U.E.F.A.”) a plecat fără pasagerii din Rotterdam, care, se pare, s-au molipsit de la „hologigani”. ● „Marele Premiu” al Federației internaționale de atletism de anul viitor va cuprinde 16 mitinguri: 12 în Europa, 2 în Asia și 2 în America de Nord.

LUCIAN OPREA

La Campionatele Mondiale de gimnastică

O evoluție ce a epuizat toate superlativele

Cea de-a 24-a ediție a Campionatelor Mondiale de gimnastică s-a încheiat la Rotterdam cu un prestigios și strălucitor succes românesc. O memorabilă izbândă care a venit să întărească, într-o confruntare deosebit de dificilă, renumele unei școli ale cărei performanțe stau înscrise cu aur în cartea de onoare a gimnasticii mondiale. Comportarea excepțională a tinerelor noastre sportive, bilanțul fără precedent (10 medalii — 5 aur, 1 argint și 4 bronz), cucerirea în premieră pentru gimnastica românească a titlului mondial la individual compus, prin Aurelia Dobre, cele 12 note de zece care au răsplătit evoluțiile fetelor noastre ne-au umplut inimile de o înălțătoare bucurie, de o mândrie nemăsurată.

Prestațiile sportivelor noastre, formind în acest concurs o echipă care a umplut și a entuziasmat prin coeziunea și măiestria căsăvirsite, prin extraordinara putere de luptă, prin dăruirea exemplară, i-au determinat pe toți cei prezenți la „Ahoj Sport Palais”, specialiști, ziariști și spectatori, să fie unanimi în a aprecia participarea reprezentantelor României la superlativ. Incântător triumf dar cit de dramatică și cit de aspră a fost disputa pentru fiecare punct dobândit, pentru fiecare treaptă urcată spre această răsunătoare performanță!

La sfârșitul primei zile de concurs, după executarea exercițiilor impuse, echipa României se afla pe poziția a doua, despărțită de reprezentativa Uniunii Sovietice printr-un punctaj minim, cum nu mai fusese înregistrat vreodată, o diferență de numai 0,125 puncte, perfect remontabilă. Intre argumentele acestei afirmații de care erau conșinși tot mai mulți, dind concursului o accentuată notă de sensibilitate, Daniela Silivaș a fost o primă certitudine. Cu cele două note de 10, obținute la birnă și sol (cele dintâi în acest concurs) și alte două note de 9,975, ea ocupa primul loc la individual compus cu o medie de 39,950. Punctele forte ale echipei se dovediseră încă din această zi solul și săriturile și evoluțiile ulterioare la aceste aparate au avut parcă și mai vizibil valoare unor contribuții decisive. Și încă un lucru pe care-l punea în evidență rigoarea comportării la „impuse”, marea omogenitate a echipei, ale cărei componente n-au scâzuit niciuna, sub 39 de puncte. În ziua următoare, exercițiile liber alese au debutat pentru echipa noastră sub auspicii favorabile, incluzând cea executată impecabilă a Dancilei Silivaș la paralele, notată cu 10. După primul schimb, în care sovieticele evoluaseră la sărituri, diferența se redu-

sesa la numai 0,100 puncte. Încă o prestație ce avea să taie respirația celor prezenți, determinând totodată juriul la o apreciere maximă, este trecută în contul Aureliei Dobre. Dar tot birna avea să aducă cea stupefiantă ratare, a Dancilei Silivaș, notată doar cu 9,575 și diferența dintre cele două echipe se va mări la 0,450 p. În favoarea sovieticelor care evoluaseră la paralele. În acest moment sportivele noastre vor face dovada impresionantă a nebănuitelor resurse morale de care dispun depășind dificultatea situației printr-o formidabilă concentrare permițându-le în următorul schimb să reușească o suită fără precedent: trei exerciții de nota 10 pentru solurile Cameliei Voinea, Aureliei Dobre și Dancilei Silivaș. România trece pe primul loc păstrind un avantaj destul de inconsistent, doar 0,175 p., avind în față perspectiva unei lupte în care șansele păreau să suridă mai degrabă sovieticelor care urmau să evolueze la sol decât fetelor noastre angajate în concurs la sărituri. Dar și de această dată comportarea lor va depăși orice așteptare. Eugenia Golea și Aurelia Dobre sînt notate cu 10, iar nota maximă a Susunovei nu va mai putea decât să limiteze diferența la care se detașase echipa României: 395,400 p., față de 394,950 p. U.R.S.S. urmată de R.D.G. cu 389,600 p. După evoluțiile din această zi, înaintea startului din concursul primelor 36 de gimnaste, pe primul loc trecea Aurelia Dobre (79,550 p.). Pe locurile următoare: Elena Susunova (79,475 p.) și Daniela Silivaș (79,450 p.). În primele șase clasate ale două sportive din țara noastră, Ecaterina Szabo și Camelia Voinea veneau să certifice marea atu al lotului României: robustețea unei echipe capabilă să faedă din fiecare din componentele sale o veritabilă campioană. „O constelație de stele” aveau să afirme comentarii de la fața locului. Avansul luat de Aurelia Dobre a fost consolidat printr-o evoluție constantă de înalt nivel. Încă o notă de 10, la sărituri, 9,925, la birnă și 9,975, la sol și paralele au adus-o în posesia titlului de campioană la individual compus, întregind prin această performanță strălucitoare panoplia a gimnasticii românești. Dubla campioană europeană de juniori (Karlsruhe — 1986) a devenit pentru mulți „arma secretă” a delegației noastre. Ultima zi a competiției avea să rotunjească zestrea de medalii la mai bine de jumătate din cele 18 puse în joc, prin Daniela Silivaș (de două ori aur, la paralele și sol), Aurelia Dobre (aur, la birnă și de două ori bronz, la sărituri și sol), Eugenia Golea (argint, la sărituri) și Ecaterina Szabo (bronz, la birnă).

Această ar fi în puține cuvinte povestea unei minunate izbîndi. Ea va deveni, pe nesimțite, legendă. Dar cită muncă și perseverență, cită migală de giuvaergiu investită pentru a modela tainic și răbdător talentul pînă mai ieri nu destul de expresiv dar care astăzi ne încintă prin strălucirea-i, cite dureroase anonime căderi pentru o clipă de zbor ireal, de cite ori în intimitatea efortului fetele acestea au strins pumnii sau au plins pentru a apărea în fața lumii grațioase și dezinvoltate nu vom ști poate cu adevărat niciodată.

La sosirea sportivelor noastre pe aeroportul Otopeni ne-am alăturat aceluia care voiau să-l felicite cu o clipă mai devreme pentru ceea ce oferiseră tutu-

Aurelia Dobre, cea mai tânără campioană mondială absolută

Fotografii de PAUL AGARICI

ror, pentru această comportare cu totul remarcabilă, de senzație, însemnind nu doar o frumăsă propagandă făcută sportului românesc ci și o înaltă dovadă de patriotism. Oamenii a căror emoție putea fi ascunsă cu greu, între ei părinți și educatori, multe flori multicolore, zimbete de fericire, îmbrățișări, cuvinte de mulțumire sînt elemente ale unei atmosfere care evidențiază un singur lucru vizibil: satisfacția datoriei împlinite. Flăscurile fotoreporterilor scaldă chipurile în lumină dar nu mai mult decât bucuria din suflet. Printre două îmbrățișări se fac declarații. Marile campioane dincolo de sala de concurs sînt niște fete

emoționate, stăpinite de o timiditate care vine din evidentă modestie. În treningurile lor cu tricolor, cu salba medaliilor strălucindu-le la piept, au un aer care impune respect. Aurelia Dobre se desprinde din îmbrățișările părinților pentru a-mi răspunde: „O primire foarte frumoasă, într-adevăr. Mă bucură succesul nostru pe care-l așteptam și-l doream pentru că pregătisem cu multă atenție participarea la acest campionat”. Cuvinte simple sînt spuse cu o convingere care te face să gîndești că această fată, de numai 15 ani este mai mult decît ceea ce pare. Se smulge pentru a face o fotografie colectivă și profită abordîndu-l pe tatăl Aureliei. Vasile Dobre este conducător auto la I.T. București și a venit aici cu soția și cu fratele Aureliel. „Am rămas profund impresionat de vestea succesului echipei României. Apoi, m-a bucurat desigur și comportarea fetiței și vă pot spune că sînt mîndru că prin ceea ce înseamnă ea acum vorbește într-o oarecare măsură și efortul nostru de a o educa astfel încît să devină un om util. Performanța se datorează mult și școlii din Deva unde s-a pregătit. Sper să învețe și pe mai departe la fel de bine și să obțină rezultate asemănătoare”. Daniela Silivaș a fost al doilea om într-o echipă unde cu greu se poate face o departajare valorică. Ar fi putut ocupa la fel de bine locul întâi. „Concursul a fost deosebit de greu, cu multe gimnaste foarte bune venite din toată lumea dar pregătirea noastră și dorința de a câștiga au cântărit mai mult. Personal, chiar dacă am ratat un loc mai bun, mă bucur pentru victoria Aureliei cu atît mai mult cu cît este victoria unei românce”. Cu trei ani în urmă, la sosirea de la Olimpiada de la Los Angeles, principala vedetă a gimnasticii a fost, cum vă puteți imagina, Ecaterina Szabo, cvadruplă campioană olimpică. Acum, iat-o pe Kati în postura de excelent om de echipă. Colegul Lucian Oprea o întrebă cum s-a simțit. „Excelent. Eu am concurat întotdeauna pentru primul loc. Acum a fost primul loc pe echipe, deci mi-am îndeplinit dorința!” „Și totuși, cum a fost? Te întreb pentru că ești, fără discuție, cea mai experimentată componentă a lotului”. „Foarte greu. Nivelul ridicat al competiției nu dădea loc nici unei ratări, în condițiile unui concurs epuizant, care a durat opt zile. Am dovedit, în cele din urmă, că sîntem cele mai bune din lume”. Într-adevăr, o excepțională performanță care oglîndește cît se poate de sugestiv climatul în care au crescut gimnastele noastre, într-un context mai larg oferit dezvoltării mișcării sportive din țara

noastră, permanenta preocupare, grija atentă vizind promovarea unor autentice talente care să ne reprezinte în lume cu cinste. Așa cum relese și din Telegrama adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, de Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, „aceste succese ale gimnasticii noastre se datoresc, în primul rînd, condițiilor deosebite asigurate de conducerea de partid și de stat sportivilor noștri, grijii și preocupării necentenite pe care dumnea voastră, mult stimată și iubită tovarăse Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu o acordată formării omului nou și educării tinerei generații în spiritul înaltelor idei ale umanismului socialist”. În fine, reușesc să-l surprind pe antrenorul coordonator Adrian Goreac: „Campionatele Europene ne-au obligat foarte mult prin titlul obținut atunci de Daniela Silivaș. Dar în spațiile performanței actuale stă o muncă imensă care nu poate fi ușor redată în cuvinte. Echipa aceasta a fost cea mai bună din cite a prezentat vreodată România și pentru susținerea acestei afirmații vorbesc rezultatele fetelor noastre. Nu am mizat nici o clipă pe un singur sportiv dar victoria Aureliei Dobre este totuși o mare surpriză cu atît mai mult cu cît la numai 15 ani ea nu avea o mare experiență competițională. Sportivele din Uniunea Sovietică și chiar cele din R.D.G. și R.P. Chineză au dovedit a fi foarte bine pregătite și ne bucurăm acum cu atît mai mult cu cît m-am obținut o victorie facilă. Ca după fiecare rezultat bun obogațiile devin mai mari și sîntem conșinți că este mai greu să te menții decît să cucerești un titlu. Vom căuta în continuare să aducem elemente originale de mare dificultate așa cum s-a întimplat și în acest concurs în care solul a valorificat în cel mai înalt grad preocupările noastre, ale antrenorei Maria Cosma și ale fetelor colaborînd eficient în realizarea acelei perfecte imbinări de mișcare și muzică. Este de evidențiat solul notat cu 10 al Cameliei Voinea, cu totul deosebit și care ar fi meritat o prezență în finalele pe aparate. Am avut un public extraordinar, o atmosferă ca pe terenurile de fotbal, influențîndu-ne mult în obținerea rezultatelor. În consecință, presa, specialiștii și spectatorii și-au epuizat superlativele în aprecierile lor”. La ieșirea din aeroport un grup de școlărițe în treninguri și adidași, purtînd cite o floare în mîini, flanchează drumul sportivelor noastre. Glasurile lor înaltă cristalin: „Bravo România! Bravo gimnastica!” Poate chiar dintre aceste fete miine se vor alege viitoarele campioane. Cine știe!

CONSTANTIN DRAGOMIR

Flacăra, Redacția: București, Piața Scînteii 1, căsuța poștală 3312, cod 71 341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20, interioare: Actualitatea politică: 25 66; Publicisti-comentatori: 14 53; Reportaj economie: 26 00; Știință: 21 28; Cultură-învățămînt: 14 57; Probleme moral-cetățenești: 17 00; Sport: 25 66; Scrisori-audiențe: 25 42; Foto: 25 28; Secretariat de redacție: 21 23; Secretariat redactor șef: 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii”. Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA” — sectorul export-import presă P.O. Box 12-201, telex 10 876, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.